

ЖОВТЕНЬ

1973

Київ

ЖОВТЕНЬ

Виходить з січня 1927 р.

№ 20 (918)

Ціна номера 12 коп.

Мал. А. АРУТЮНЯНИКА

Святковий коровай

ДОДОМ!

Святкове слово Перця

Гей, на вулицях, на площах
Вітер прапори покої,
Гей, шумить людський прибій.
І сердечну цю розмову
Я веду з тобою знову,
Мій читачу, друже май!

Свято в нас... Та все ж годиться
Господарство обдивиться,
Як усі хазяїни;
Зважити все при цій нагоді,
Бо ж, бува, ціна роботі
Найвидніша — весни.

Тож в оцю осінню пору
Кинимо оком по простору...
Все нам видно звідсіля:
Піднялися нові квартали,
Нові фабрики постали,
Щедро вручається поля...

І радію я, читачу,
За твою трудящу вдачу,
За достатки ці твої...
Та в осінню щедру пору
Ще огляньмо і комору,
Як дбайливі хазяї.

Що ж, і тут — порядок! Бачу,
Потрудився ти, читачу,
І в господі круглий рік
Палляниця буде свіжка —
Мільйард пудів золота-збіжжя
Он засипано в засік!

А як точно вже казати,
То ще слід прилюссувати
До мільярда добрий гак!
(Та ще й мається на оці,
Що не тільки в цьому році,
А й надалі буде так!)

За мільярд оцей із гаком
І за все інше — щиру дяку
Заслуживши ти, далебі,
Та дозволь ще на додачу,
Любий друже май, читачу,
Уклонитися тобі...

У святкову світлу днину
Ти покликав у гостину
Друзів ширих звідусіль.
І прийшли вони, веселі,
До гостинної оселі
На розмову, хліб та сіль.

Трудовою, однією
Нероздільною сім'єю
Ми сідаемо за стіл,
Бо серця в нас — нероздільні,
Спільній хліб і думи спільні —
Все по-братньому навпіл.

До 30-річчя визволення Києва від фашистських загарбників

По сторінках фронтового «Перця»

Нам і рідна, і чудова
Кожна мова. Братья мова
Промовля до серця нам.
І луна справа, зліва
Щире:
— Здравствуй!
— Буна діва!
— Гоморджобі!
— Салям!

Потрудитися ударно
Чи утати пісню гарно —
Все нам любо, все з руки,
Бо в братерському Союзі
Ми — друзі, каю і друзі,
І сябри, і кунаки!

Від Куріл і по Карпати —
Нам добра не позичати
Для святкового стола...
Тож налімо, я ведеться,
Та промовимо од серця:
— Братству нашому — хвала!

А за те, що всі ми нині —
В дружній, збротаній родині,
Де немає злоби й зла,
Шо весела наша хата
І привітна, і багата —
Жовтню славному хвала!

А за все це, а за все це,
За велике, мужне серце
Та за мудрі всі діла,
За осяяні дороги
Та за наші перемоги —
Рідній партії хвала!..

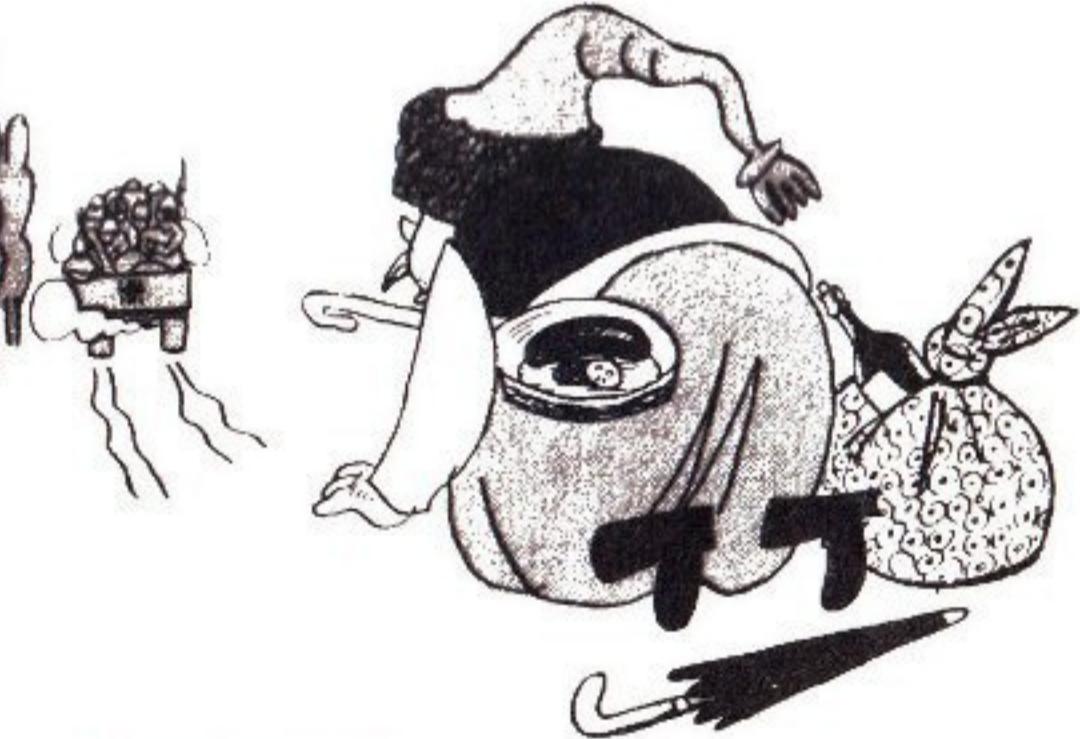
Ми у мірі хочем жити,
Лан орати, сталь варити
Для плугів, не для гармат,
І чудово, зрозуміло,
Шо у світі — потепліло.
Хто ж не був би цьому рад?

Так вони і мусить бути...
Але є ще баламуты
(Мов сказались вони),
Зловорожі є ще сили,
Для яких і світ не милий
Без холодної війни.

Хай же знають супостати:
Тх ми будем «віншувати»
І колом, і помелом...

Нашій силі ж чудодійний,
Світлій мудрості партійний,
Дружбі, наче сталь, надійний,
Жовтню нашому — чолом!

НА БИТІЙ ДОРОЗІ НІМЕЦЬКОГО ДРАПУ

Собаку покинули...
Мал. Л. Бродати

Перець [до мінометників]: — Ану, хлопці,
дайте і я разок бахну! —
Мал. К. Агніта

рекес-ца.

рекес-ца.

НЕ ВИПЛУТАТИСІ!

22 червня 1941 року стало днем
початку кінця Гітлера.

Ставив сільці нам, а потрапив сам.
Мал. К. Агніта

Гітлер: — Догоряй, моя свічко, дорого
з тобою й з...
Мал. О. Козюренка

— Куди прямуєш, Богдан? —
— На Захід! Тепер там наші гітлерівців
хрестять...
Мал. О. Козюренка

Ол. КОВІНЬКА

[Записана невдовзі по війні]

На березі Дніпра вечеряємо. Рибацьку
юшку съорбаємо. Панас Овксентійович
ропозівідає, а я слухаю:

— Бачили — на белебні стойт хатиня.
То пам'ята хижак... Ми там аж двох їду
вклошаки. Як ото полізла на нас фаши-
стська сарана, то наші діти — сини і до-
ні — хто в Червону Армію, а хто в
партизані подалися. Лишилися в нашому
селі сами жінки, та кум Пилип, я та наші
малі онуки.

Якось у клуні я полову перегортая.
Перевірюю, чи стрілячки на місці. Хлопці
селом проходили, кинули мені дві — бе-
ріть, гукнули, згодяться! Значить, проду-
ваю, прочищаю, коли вбігає меншенький
онук Костя і питає:

— Дідуся! А які вони, оті чорти?
Я приставив до голови два пальці й
показую — отакі! Рогаті...

— А вони, оті чорти, молоко п'ють?
— Мабуть, дудлят. Ти ж чув, як сьо-
годні бабуся гукала: «Знову, якісь чорт
півлічка видулів!»

— Дідуся, нахилися...
Я нахилився, а Костик:

— Значить, і в наше село увійшли
чорти.

— Де ти їх бачив?
— У дівр до тітки Олени оце зараз за-
бігли і кричать: «Млека, млека...» І ріж-
ки отакі на голові стирчать.

Але це було на початку війни, тоді я
ще не воював. Моя війна з гітлеряками
почалася восени 1943 року.

На краю села хутром жив колись ко-
гутік Оврам Павидло. Хітрюща, жад-
нощна варивода. Як ото у вісімнадцятому
році німецько-гетьманську орду з Украї-
ни виганяли, й Оврам з нею рвонув.
Забрав і своє посімейство, а один син-
чик таки лишився. Вчинився, підрасло, і
як улізо в бухгалтері — сціпіло.. Носа
вгору задрало, пило, гуляло. До того, ли-
хе, розсобачився, що молодиця іде, а
вони її: «Хочеш у балансі состояти —
приходи!»

Одного вечора його молодиця впійма-
ла і такий баланс розмальовували, що вон-
и ледь не гигнуло.

Після тієї балансово-жіночої науки во-
но зникло. А зявилось уже у війну.

«Дядьку Панас! Я іще ніколи такого не
зустрічала, щоб свиня на коні возідала...»
Придивляєшся — куди ж вони пря-
мують? Бачу, їдуть до кума Пилипа. У
кума ж три сини: Петро і Василь — у
Червоній Армії, старший Максим — у
партизанах. Я тоді погукав старшенького
онука Сашка, — п'ятнадцять рік пішов.

— Сашуню, — кажу, — оце тобі менша,
ти вже з нею наловчився. Бери і за-
мною!

Узяли ми зброю, та згинці городами.
Вийшли до Пилипові комори й стали.
Дивимося — ах ви, катоги, катоги!.. Сто-
їть кум Пилип весь скривавлений, а ону-
ки у пошматованіх сорочечках обхопили
його ноги рученятами і кричали: «Не да-
мо вам рідного дідуся!»

Нефонт револьвера на Панаса насті-
я, а воно нагаєм шмагає і несамовито
кричить: «Хамло! Падай на коліна! Я
тоді сашкові стиха: «Ти в отого осато-
го, а я — в пузатого!» Та — плі!

Обое попадали, як косою зрізані. І
яка ж радість: рано-рано удосвіта в село
узвишли наші розвідники. Питаю: «Ви
дороги до Дніпра не знаєте?» — Доро-
генькі, ріднені наші, — кажу, — та ми
вас до самого Києва доведемо! — До
Києва, — відповідаю, — ми вже сами до-
беремося. А ви нас до Дніпра доведіть».

Довели ми їх із Сашком вже до Дніпра.
Командир розвідників позаписував, як
ніс звати величчи, записав назува нашо-
го села, подякував за допомогу. Розвід-
ники зникли в прибережніх чагарниках,

а ми ярами, ярами подалися додому. Аж
через тиждень радісна звістка: Київ зно-
ву наші! А потім була що одна радісна
подія. Нас із Сашком бойовими медаля-
ми пошанували. Значить, і нашу участь у
визволенні Києва від фашистів врахували.

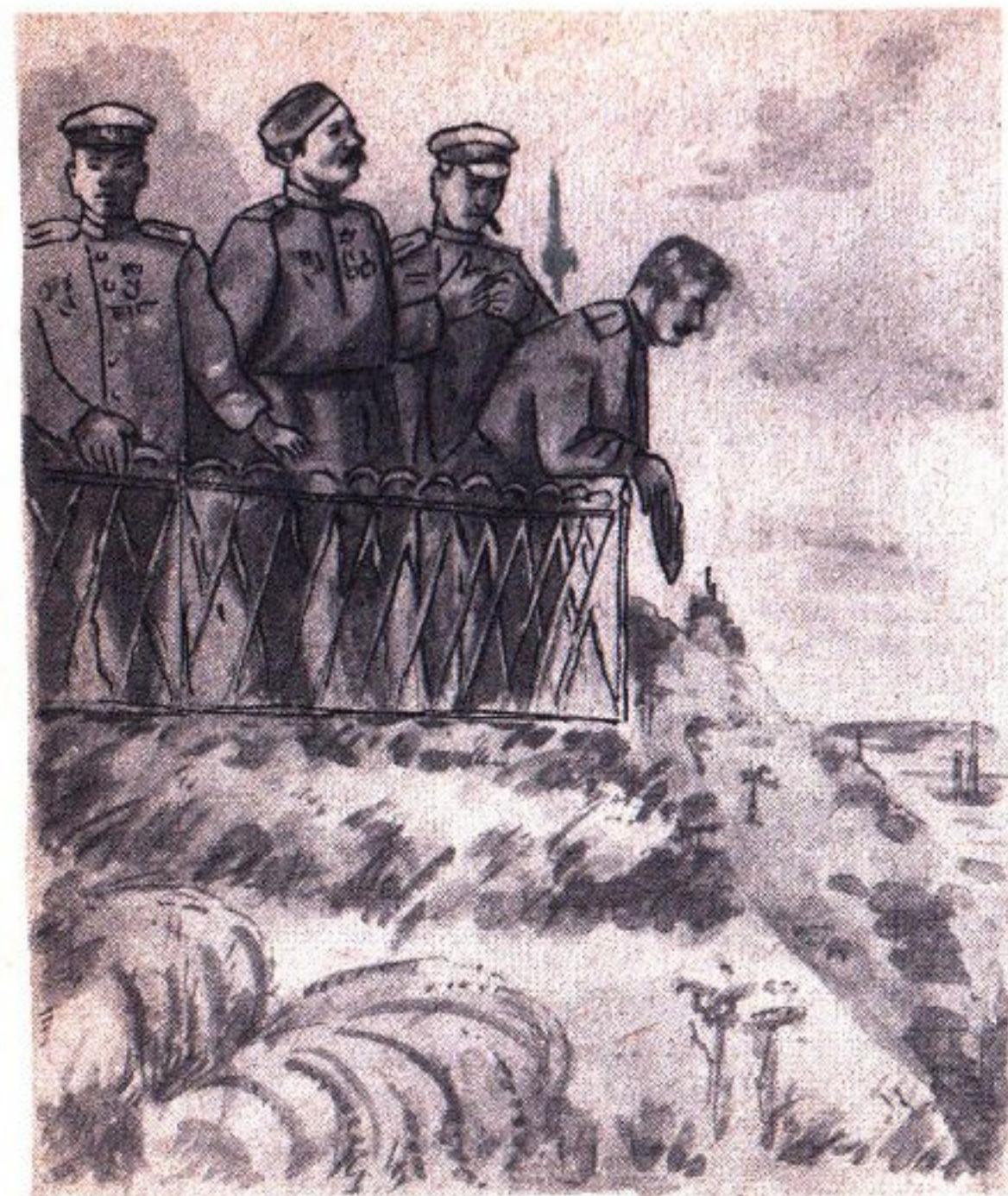

Час імперіалізму минає.

НА НАШ КОРОВАЙ РОТА
НЕ РОЗЗЯВЛЯЙ

— Ось тобі, Гітлере, сало,
а ось тобі палляниці!
Мал. К. Заруби

ГОСТИ З КІЇВСЬКИХ ДІВІЗІЙ

З Батумі, з Вятки, з-над Десни,
Дарма — робочі чи селяни,
Із сорок третього вони
іще й прославлені княї!

Мал. А. Бондаровича

До 30-річчя визволення Києва від фашистських загарбників

По сторінках фронтового «Перця»

Гітлерівський еластично-відривний стрибок
Кіїв — Східна Пруссія 6. XI. 43 р. — 6. XI. 44 р.
(Масштаб 50 кілометрів у сантиметрі).

Мал. К. Агніта

ГУМОРЕСКА

Федір МАКІВЧУК

Самоокритичка

Якийсь мудрець сказав колись:

— Якщо об твою голову ненароком ударишся книжка і в ту мить пролуне звук, дуже схожий на удар молотка об порожній казан — не поспішай винити в тому книжку.

Вірно сказано! Образно сказано!

Але бувато у наш час ситуації, коли винуватити доводиться книги і тільки книги. У цьому самоокритичному слові я і говоритиму про них. Так, я говоритиму саме про наші з вами книги, браття гумористи. Говоритиму одверто, різатим правду-матінку в очі й не ламатиму шапки навіть перед забронзовілыми авторитетами, котрі вважають себе Гоголями, Гашеками, Марком Твенеми, й не менше.

Що ж, коли дивитися самоокритично, у нас вимальовується?

А вимальовується у нас невесела картина.

Видємо ми друкованої продукції багато. По «валу» цифра в нас більш, ніж справна. Із цього приводу в середовищі нашого брата хвалиби — повні торби. Ми часто хвалимось кількістю виданих і перевиданих книг із таким апломбом, як малі діти хвалиться часом кількістю іграшок.

— А я вже маю 8 книг. Ara!

— А я — 10. Ara!

— А я — 17. Ara!

— А в мене їх більше 30. Ara!

А я вас питаю: хіба суть у тім, скільки ми пишемо? Категоричне — nil Книжки — це не каструлі клеплати.

Суть у тим, як ми пишемо.

А пишемо, як комардише!

Пишемо не смішно!

Пишемо нудно!

У співчай білоруській мові є такий дотепний вираз: «Пяро нарипела». Чи не здається вам, браття гумористи, що ця черка і до нас п'ється? Нарипила наші пера таких сурогатів, що читач сміється уже не од наших творів — він сміється з наших творів. Непримінний парадокс, але од правди не втечеш.

Я відчуваю, браття гумористи, що в душах ваших уже клубочаться чорні грозові хмари, що ось-ось ударить грім по мої голові.

— Це демагогія! Це самоочернительство!

— крикнете ви.

— Ти видавай аргументи!

— Ти факти наводи!

Не гарячкуйте, браття гумористи! Будуть аргументи, будуть вам і факти. Будуть, будьте певні.

Я люблю час од часу зазирнути у своє щасливе майбуття, і з цією метою у віль-

ня. Реакція та сама. Аж тут піднімається член товарицького суду артист естради на пенсії Альберт Хнюпавка і вносить свою пропозицію.

— Доволі, — каже, — з ним цяцькаться. Наділо. Я обома руками голосую за приносове лікування. Але цього йому буде замало. Давайте приймемо рішення, щоб під час одисидки в «хазяйстві», де його будуть од Бахуса відлучати, та примушували Кузьку по годин вісім щоденno читати сучасний гумор.

І увійті собі, аж тут «лірик» заревів:

— За що ж мені така кара, громадяні судді? Я ж пропаду!

Розповідав Кирило Опанасович ці історії з усмішкою, а почував я себе так, наче з мене стягли штани й посадили на розпечень сковороду. «Оце, думаю, аргументи, оце атестація нашого сміхтоворства!»

Але я ще не витяг на світ божий найважливішого аргумента. Всі ви знаєте — споконвіku люди кажуть: «Ой, лопну од сміху!», «Ой не сміши, бо вмру!» А пригадайте слова з відомої народної пісні:

«Я почала крупи дerti,

Можна було з сміху вмерти!»

А що показує практика життя? А показує вона, що існує тільки два варіанти смерті. Або «Помер після тяжкої тривалої хвороби», або «Раптово помер». А ви покажіть мені хоч один некролог, який починається б так: «З великом сумом сповіщаемо, що на вечорі гумору, під час виступу письменника Паши Веселого, в розкішній фізичних і творчих силах помер од гомеричного ретуту наш дорогий товариш Ім'я Рек!»

От ви мені тепер скажіть, браття гумористи, які ж ми після цього сміхтоворці?

Тож давайте нещадно самоокритиковатися. Тільки самоокритика поможе нам усомнитися нашої мастерності. Тільки вона єдина поможе нам наблизити той омрінний час, коли біля палаців культури, клубів, лекційних заїздів під час наших виступів чергуватимуть довгі-довгі валки машин швидкої допомоги.

Той час, браття гумористи, коли ми будемо хвалитися не кількістю виданих і перевиданих книг, а кількістю читачів, по-мерлих од сміху.

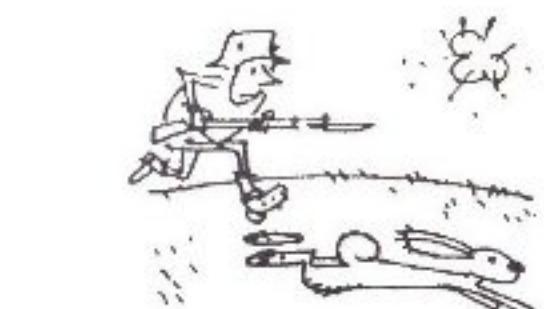
— А від моїх творів померло вже 150 читачів. Ara!

— А в мене їх — уже ціле кладовище. Ara!

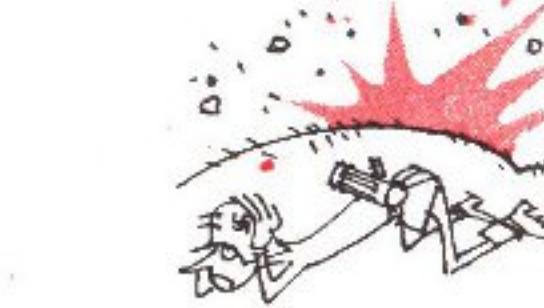
Пам'ятайте: читач з нетерпінням жде од нас таких творів, і ми зобов'язані написати їх.

Фріц ЗАЄЦЬ

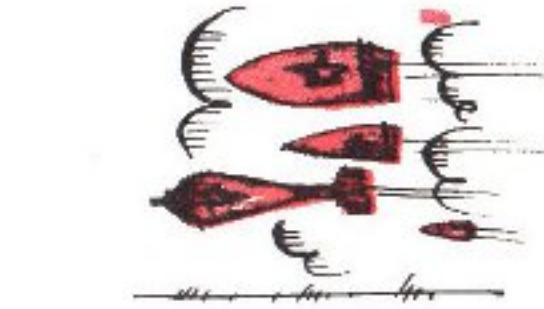
Ішов в атаку унтер-фріц,
Бачить — заєць вздовж дороги
Так біжить, що просто — бліц...
— От мені б такі ноги!

Так подумав фріц в ту мить...
Заєць, щоб перепочити,
Ліг під кущ та й задримав,
Враз снаряд упав між трав —

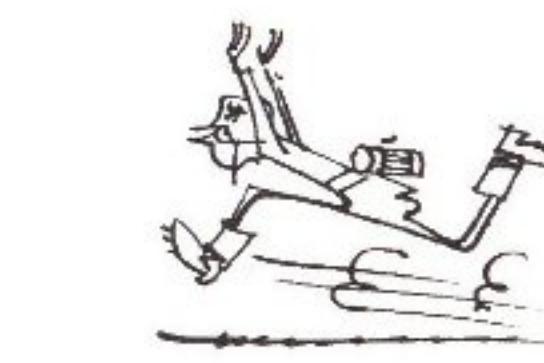
Йшла у наступ, сили повна,
Наша Армія Червона.
Б'ють гармати, вітер свище,
Тупіт ніг все ближче, ближче.

Бачить заєць — схожість лиць?
Утікає унтер-фріц!
Утікає фріц та так —
Не вженеться і гончак.

Заздрить заєць край дороги:
— От мені б такі ноги!

Іван НЕХОДА.
«Перець» № 15—16 за 1944 р.

Андре ВЮРМСЕР

ЩО Ж, ДАВАЙТЕ ПОРІВНЯЄМО...

ДАЛЕКО ВІД ТАДЖИКИСТАНУ

СУЧАСНІ КОЛАБОРАЦІОНІСТИ

В Манілі, столиці Філіппін (у цій країні все ще знаходяться американські військові бази і філії американських монополій), одну стару жінку було звинувачено в чаклунстві і застрілено, коли вона йшла до якоїсь хворої.

У Картаго — одному з міст мальенької центральноамериканської республіки Коста-Ріка (ця країна бореться проти панування вже загаданих монополій і встановила дипломатичні відносини з Радянським Союзом) — було влаштовано процесію до храму Богородиці, щоб випрохати в неї заступництво від комунізму.

Отакі вісті ще надходять до нас у 70-ті роки ХХ століття!

Що ж воно за люди — оті вбивці старої жінки, котрі вважають темну захарку відьмою, оті прочани з Картаго, що вірять, нібито супільно-економічні режими встановлюються з ласки божої? Бандити та недоумки? Ні, хоч це нам і не до вподоби, але вони такі ж, або майже такі ж люди, як і ми з вами. Вони такі, якими їх зробили супільство і виховання. Ще не минуло й 60 років відтоді, як селяни царсь-

кої Росії ходили слідом за попами просити в бога дощу і теж вірили у відьом.

Що ж перешкодило філіппінцям і костаріканцям змінитися так швидко, як змінилися сини й онуки темних російських мужиків? Будьмо скромними: ми пам'ятаємо, скільки неписьменних було у французьких колоніях через сторіччя по тому, як паризькі колонізатори заграбали Алжір. І не будьмо сліпими. Філіппіни і Центральна Америка й досі входять до «сфери інтересів» американського неоколоніалізму.

Антикомуністи нині полюбляють спекулятивно порівнювати дві світові системи.

Вам кортить, панове, порівнювати «середні» життєві рівні? Що ж, дайте до прибутків мільярдера Дассо мої скромні заробітки, і вийде солідна цифра так званого середнього рівня. Але погодьтеся, що від цієї арифметичної маніпуляції мій життєвий рівень ні на остілочки не зросте. Рівень пана Дассо, напевне, вищий за рівень усіх зневолених французів, разом узятих. До того ж не забудьте, будь ласка, врахувати колишні французькі колонії — Алжір та Чорну Африку. Врахуйте: соціа-

лістичний прогрес здійснюється в такий спосіб, що у світі соціалізму нема нерозвинених країн. Серед найбагатших колгоспів Крайні Рад чимало, наприклад, узбецьких. Узбекистан же, як відомо, був однією з найвідсталіших царських колоній.

До відома тих віруючих, які використовують свободу совіті для підступів проти соціалізму: усе сказане не означає, що в Ташкенті нема мусульман, а, приміром, у Кишиневі — православних. Але перші вже не покладаються на аллаха, а займаються іригацією пустель; другі ж, занедужавши, вже не шукають, хто наслав на них «порчу», а звертаються до дільничного лікаря...

Отож, панове, рекламиуючи капіталістичну «модель», не забудьте, прошу вас, згадати про вбивць «відьми» з Філіппін, над якими США панували ще двадцять років після Жовтневої революції, і про бідолах із Коста-Ріки, які благали пречисту захистити гіганта американських монополій — «Юнайтед фрут», що ссе з них кров, від «диявольської» націоналізації.

Темnota — це одна з каріатид, що підтримують споруду капіталістично-го способу життя.

Мені вже доводилося підкresлювати, що в першій соціалістичній країні світу, яка народилася на території, де колись була Російська імперія з її відсталими та особливо гнобленими окраїнами, життєвий рівень робітника та колгоспника одинаковий, незалежно від того, хто він — таджик чи росіянин, узбек чи українець. Про це ніби забуває преса монополій, коли розводить теревені про «радянський життєвий рівень». І, звичайно, вона ніколи не говорить про капіталістичний життєвий рівень — усіх країн п'яти континентів, — де ще не переміг соціалізм. Не говорить і про життєвий рівень усього Атлантичного Союзу, до якого входять, як відомо, Португалія, Греція і Туреччина. Не говорить і про життєвий рівень «Спільному ринку», що охоплює, зокрема, злидні зони Неаполя та Сіцилії. Коли ж ця преса розписує «американський» життєвий рівень, вона «забуває» одну річ — те, що до кубинської революції на всьому американському континенті повновладно хазяйнували (тобто експлуатували і грабували) монополії США.

Отож наведемо кілька повідомлень із Латинської Америки, які нагадують про те, що «забуває» монополістична преса.

У Мексіці заарештовано 25 торговців, які за високу ціну продавали трудящим фальшиві документи, що дозволяли емігрувати до Сполучених Штатів. У Болівії жителі міста Сукре скаржаться, що в них крадуть дітей і вивозять на продаж до Аргентини; а позаяк у Болівії, за визнанням її міністра охорони здоров'я, дитяча смертність становить 50 процентів, ці крадії дітей здаються філантропами! До речі, ця «галузь» торгівлі взагалі притаманна американському способові життя: у Мехіко, наприклад, одна дівчинка зізналася в поліції, що вкрала двадцять немовлят — двоє невідомих платили їй по 20 песо за кожного. В Бразилії, як свідчить газета «Діаріу ді нотісіас», майже щогодини відбувається збройний напад на банк чи торговельний заклад. Або ось іще цілий букет новин із Колумбії.

Начальник поліції міста Летісія був заарештований поліцією Боготи в той момент, коли доставив директо-

рові служби державної безпеки Вальдемаррамі чималий пакунок із геройном. Письменник Габріель Гарсія Маркес віддав 10 тисяч доларів літературної премії, одержаної в Сполучених Штатах, на захист політ'язнів своєї країни. У Боготі налічується 7 тисяч безпритульних дітей, в яких нема ні школи, ні даху над головою, ані шматка хліба. Цензурую заборонено фільм «Сумне золото», в якому показано, як монополії США розграбовують природні ресурси Колумбії. Будемо, проте, об'єктивними: не всім погано в Колумбії — прибути вищезгаданих монополій обчислюються мільярдами.

Дивовижний висновок із усіх цих фактів зробив лідер однієї з колумбійських правлячих партій Пастрана Борреро. Як заявив він недавно, інфляція, корупція та злідні в Колумбії зростають тому, що... Радянський Союз розширює торговлю із США! Отож — у всьому винний далекий Таджикистан!

Це дуже просто — поставити сторч яйце, як казав славетний мореплавець, якому Колумбія завдячує своїм ім'ям.

Одне дуже старе і дуже респектабельне паризьке видавництво пропонує французьким читачам своє нове видання — дев'ятій роман автора, чиї попередні книги, перекладені французькою мовою, називаються «Осінні маневри», «Криваве весілля у Празі» та «Кохання на Дону».

Жодної з цих книжок я не читав. Прочитав лише анотацію, в якій видавництво отак рекламує свою останню продукцію: «Кенігсберг, 1945 рік. Один радянський офіцер підбирає семирічного німецького хлопчика, вивозить його до Росії і там усиновлює... Хлопчик із Кенігсберга виховується в одній московській школі. Здобувши вищу медичну освіту, він стає видатним молодим хірургом. І тоді в ньому проходить-

ся інстинкт свободи, що є в серці кожної людини, яка народилася західноєвропейцем».

Ні, такого «об'єктивного» твору я не читатиму — для мене досить і цього рекламного резюме. Зараз я намагаюся собі уявити, яка мішаніна панує в голові того невідомого, який отак виклав зміст цієї книжки. Він, напевне, не вірить, що в Європі існують дві соціально-економічні системи, з яких одна базується на зиску та експлуатації, а друга — ні. Очевидно, він вважає, що ці дві системи базуються на двох різних біологічних видах: один із них — це «расово чисті» особи, що народилися у Західній Європі, і тому, яким би не було їхнє виховання і в якій би країні світу вони не жили, одного чудового дня відчувають, як

прокидається в них нездоланий інстинкт, біологічне диво, що ховається у серці, такий же інстинкт, як, наприклад, інстинкт продовження роду — інстинкт свободи, притаманний однаково і Круппові, і тим робітникам Руру, яких він експлуатує.

Водночас істоти іншої раси, народжені східноєвропейцями, внаслідок примхи несправедливої природи позбавлені цього дивного інстинкту, чим і пояснюється те, що в Москві нема біржі, на якій котувалися б акції.

Французів, які співробітничали з гітлерівськими окупантами, ми називаємо колабораціоністами. інакше я не назву і тих французів, які поширяють у Франції це писання західнонімецького автора.

Переклав з французької
М. ДЕРИМОВ.

Малюнок-жарт.

Як казали в старовину українці:
«Дело было вечером, делать было
ничего», — пішов я на Хрещатик...

Там, як знаєте, «вища арійська ра-
са» землю копає, цеглу носить і взагалі робить усе те, що належить
«вищій расі», що була «покликана
дати світові новий клас панів», зни-
щивши при цій нагоді «насамперед
усі слов'янські народи: росіян, по-
ляків, чехів, словаків, болгар, укра-
їнців, білорусів...».

Ну, копають, носять...

Правду казавши, копають і носять
вони, як і належить «вищій арійській
расі», погано, кволо копають і но-
сять. Як мокре горить.

Нищили вони слов'янські народи, і
в Майданеку, і в Баб'ячому яру, і в
Мінську, і в Харкові, і в незчислен-
них інших містах значно енергійніше
й спритніше...

Ну, прийшов...

Дивлюсь — серед арійської ари-
стократії щось таке, ніби знайома
постать.

Придивляюсь пильніше.

Постать теж на мені погляд зупи-
нила.

Підходить до мене ближче:

— Пізнаєте? — питает.

— Та щось, — кажу, — справді ви
мені когось нагадуєте.

— Я — Трістан, німецький рицар
легендарний!

— Це, — кажу, — не з тих Трістанів,
що ото «Трістан та Ізольда», муз-
ика Ріхарда Вагнера?

— Я-я! Не з тих Трістанів, а я той

Остап ВИШНЯ

«Трістан на Хрещатику»

(Несподівана зустріч з німецьким
легендарним рицарем)

самісінський Трістан і є, читали, зна-
чить?

— Та читав, — кажу, — читав! І му-
зику Вагнерову слухав! Пізнати, —
кажу, — тяжкувато!

— Я-я! Ви бачили мене в латах?
— Бачив у латах, тепер бачу в
латках! Змінилися, — кажу, — кріп-
ко! А де ж Ізольда?

— О майн гот! Я вдарився на
Схід латифундії воювати, нових ра-
бів добувати, а Ізольда, як і кожна
справжня німецька патріотка, у по-
хідну офіцерську віллу — «Смотри-
те зде, смотрите, там!» — пішла...
У віллі рейхсфельдмаршал Герінг
підморгнув, вона в нього за сьому
штатну дружину править і тепер із

золотими чамайданами до Мадріда
вилетіла, щоб потім в Аргентину!
О майн гот!

— Сильна, — говорю, — драма!
Така драма, що й Вагнер навряд чи
музику б підібрав...

— О майн гот!

— Кріпіться! — кажу. — Ви ж ста-
ровинний, — кажу, — рицар тевтонсь-
кий! Рицарський, — кажу, — дух...

— Іх габе кайнен дух!

— І духу нема?

— Іст ніхт! Першу порцю духу
на Дніпрі вибили, а потім Ковпак
упіймав та такого духу дав, що його
духом вирвало з мене всенький ри-
царський дух, і тепер у мене духу
ані духа!

— Той, — кажу, — може!

— О майн гот! Що далі буде, скажіть
мені, читачу мій колишній?

— Що ж далі, — кажу, — буде?
Будете, — кажу, — і далі «втикатъ»!
Хотіли латифундій, хотіли рабів —
тепер «втикате»!

— Вас іст дас «фтикатъ»?

— Дас іст «фтикатъ» — це коли
берете лопату у землю її застрем-
ляєте! А як із землі вистромляєте,
це буде «фтикатъ».

— «Фтикатъ»! «Фтикатъ»! Сумно!

— А щоб веселіше було, ви чи-
тайте «Майн кампф» Гітлера... Там
здорово сказано: «Всі інші нації будуть
рабами, що працюють за наказом
тевтонських воїнів». Прочитайте,
воно й здаватиметься, що «фтикає-

те» не ви, а рabi ваші! Афтікер-
зейн!

1944 р.

вуса

ЛІРИЧНИЙ ЖАРТ

Моїх була сусідка літ.
З гнучким та ще й високим
станом.

Я в неї закохався — і квит:
Неначе віск на сонці танув.

Вона на мене — ані-ні...
І я лише зітхав похмуро
Та на сусідку цілі дні
Потайно зирив із-за муру.

Ex! Швидше б виростали
вуса!

Обридло бути молокососом.
Якщо не чорні, хоч би русі,
А то голісінко під носом.

...З тих пір, ой-ой! — втекло
води!

Зустрів я інші очі сині
І вуса маю хоч куди! —
Таких і не зустріти нині.

Я не голю їх, ледь стрижу.
Нехай! Як спогад про сусідку...
А це, в тролейбусі, гляжу:
Вона. Диви, їй-богу! — Звідки?

— Ще бравий, — мовить, —
як колись!

Я підкахикую, струнчуся.
Вона ж лукаво: — поголоси!
Мені подобавсь ти безвусим!

Никифор БІЛОКОНЬ.
м. Херсон.

О п и с к и с а м о п и с к и

Науковий півробітник.

Кандидат-наук.

Сир-приз.

Підмінні показники.

Майстер на всі муки.

Картина несвідомого художника.

Невловимі м'ясники.

Інспектор марного розшуку.

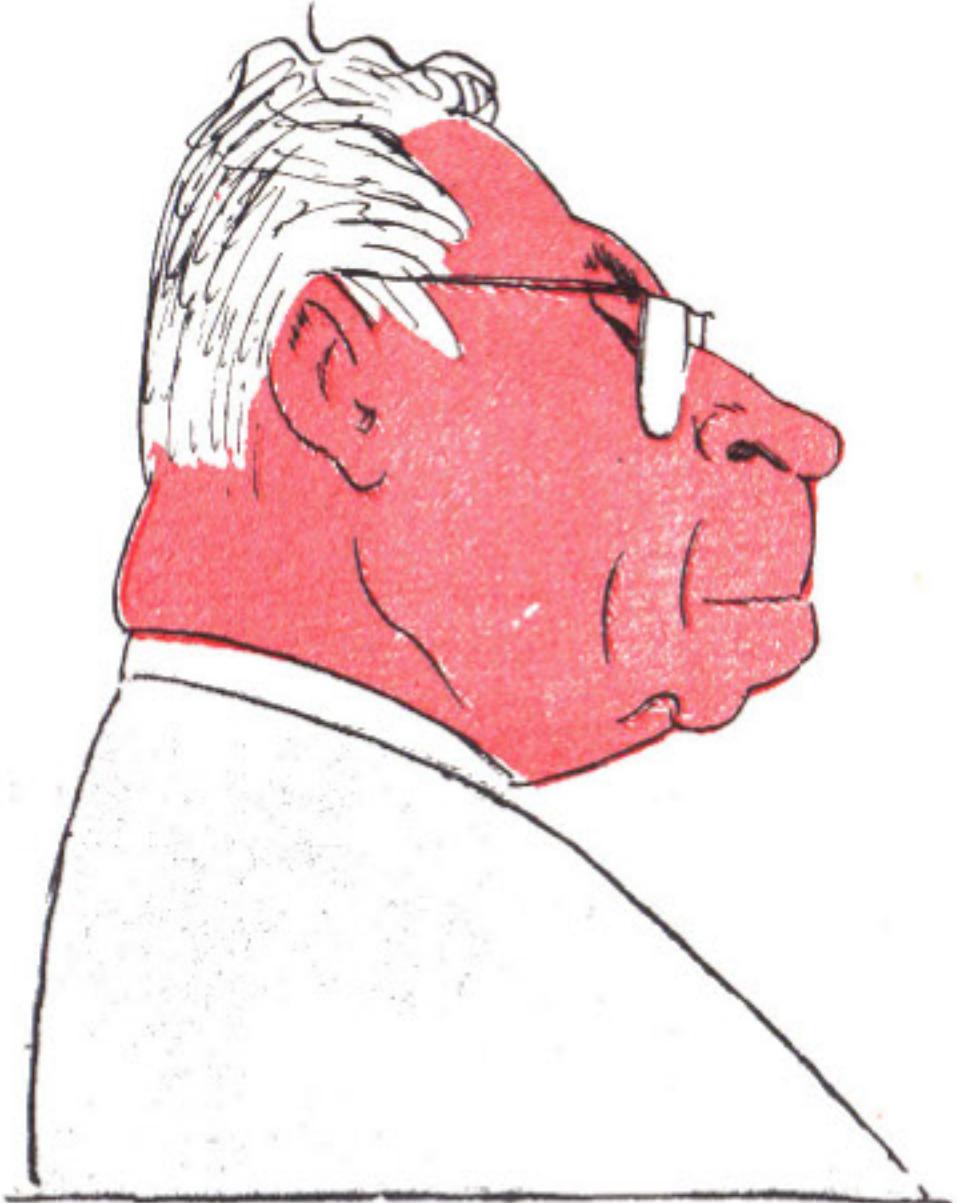
Ділові особи та виконавці.

Жир-птиця.

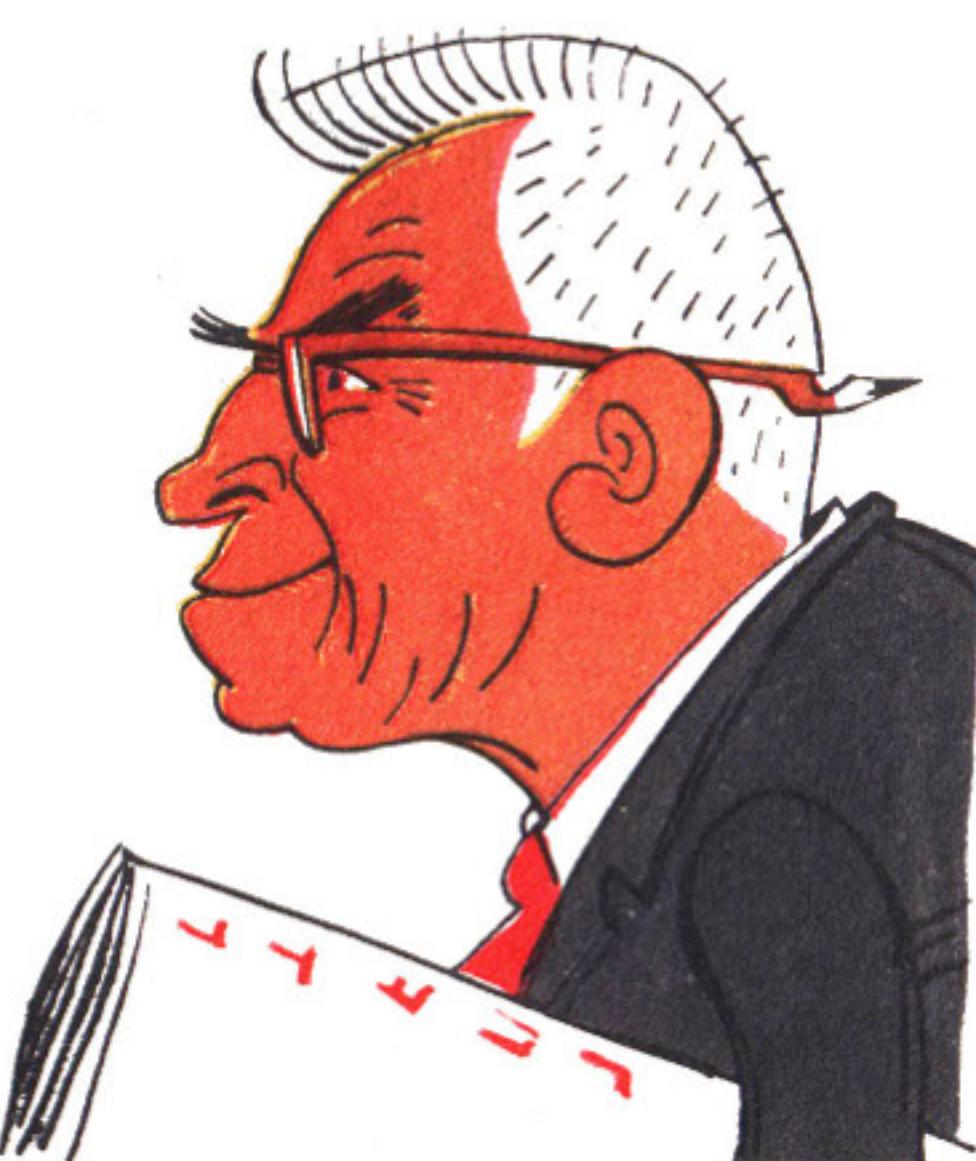
За дурманом нічого не видно.

Василь АДАМЧУК.
м. Ровно.

Вітаємо ювілярів!

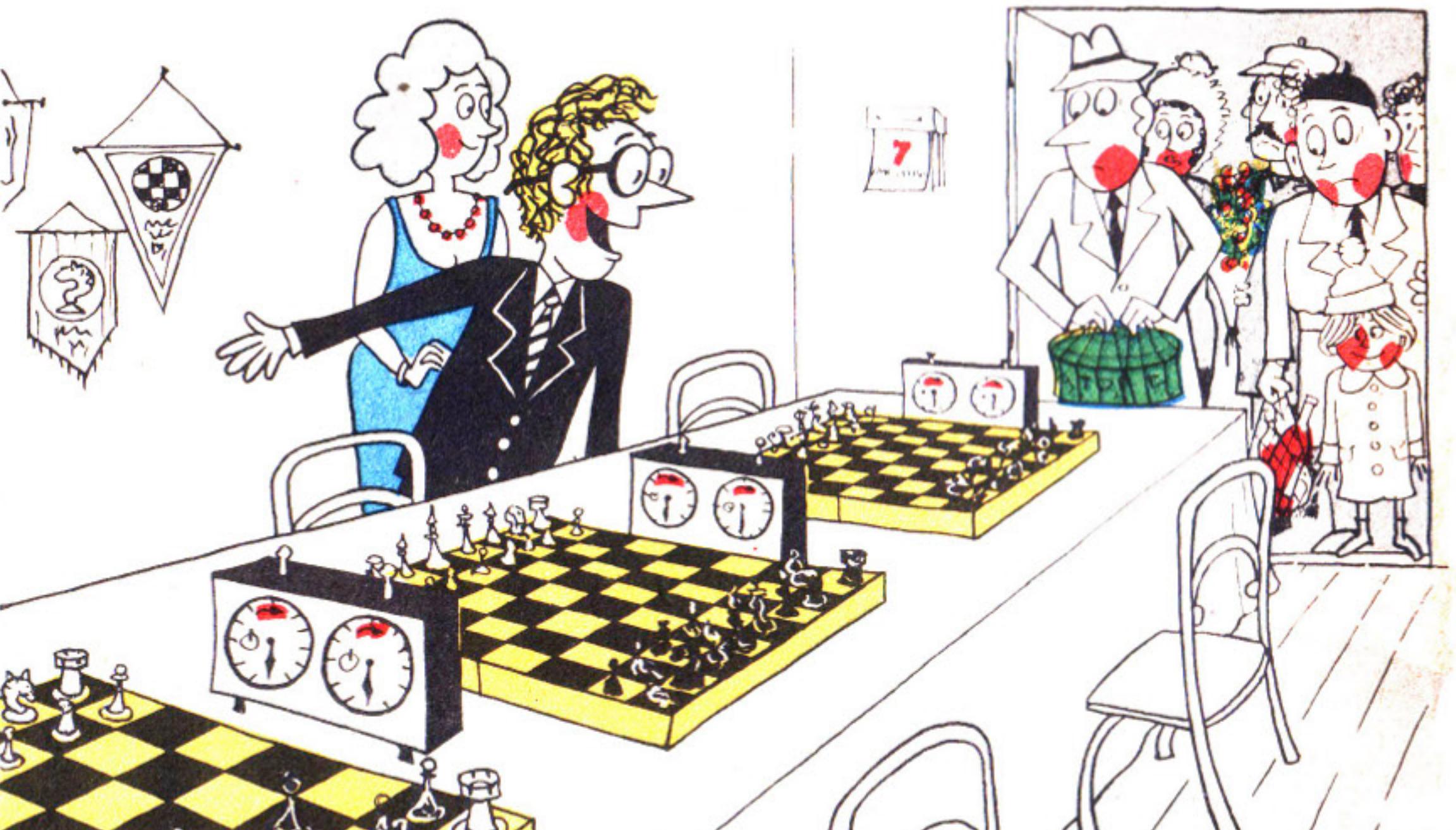

Художник
Михайло Васильович КУПРІЯНОВ
[один з Кукриніків]
З нагоди його 70-річчя
Дружній шарж А. КРИЛОВА

Технічний редактор журналу «Перець»
Йосип Семенович ГАЛЕНКО
З нагоди його 70-річчя
Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Дорогі гості, прошу всіх до столу!

Сатиричні мініатюри

ПОКАРАВ

Бедмідь-Бурміло лаяв Лиса:
— Ти розвалив роботу в лісі!
А я на тебе мав надію,
Я довіряв тобі як другу!
Збирайся на периферію —
У лісомугу!

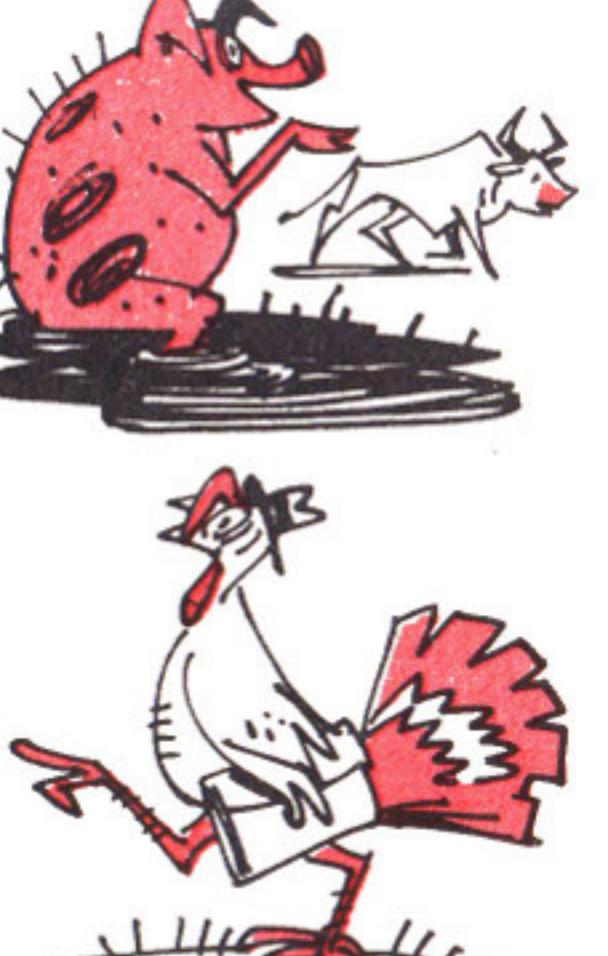
Мораль уже відома нам:
Тут розвалив, валяй і там.

БАЙДУЖИЙ

Одного разу край села
Свиня сказала про Вола:
— До всього він якийсь
байдужий.
Хіба таким годиться бути?
Зустрінє на шляху калюжу
І спокійно може обминуть.

ІНСПЕКТОР

Осел-інспектор,
строгий зовні,
Робив ревізію в коровні.

Перевіряв: які надії?
Чи є в надіях перебої?
Усе перевіряв Оセル,
Лиш не заглянув до ясел.

УТОЧНЕННЯ

Де річка в'ється поміж нив,
Робочий люд місток зробив.
Попрацював робочий люд.
А Качка каже:

— Зайвий труд.
Навіщо будувати мости,
Як можна й так переплисти?

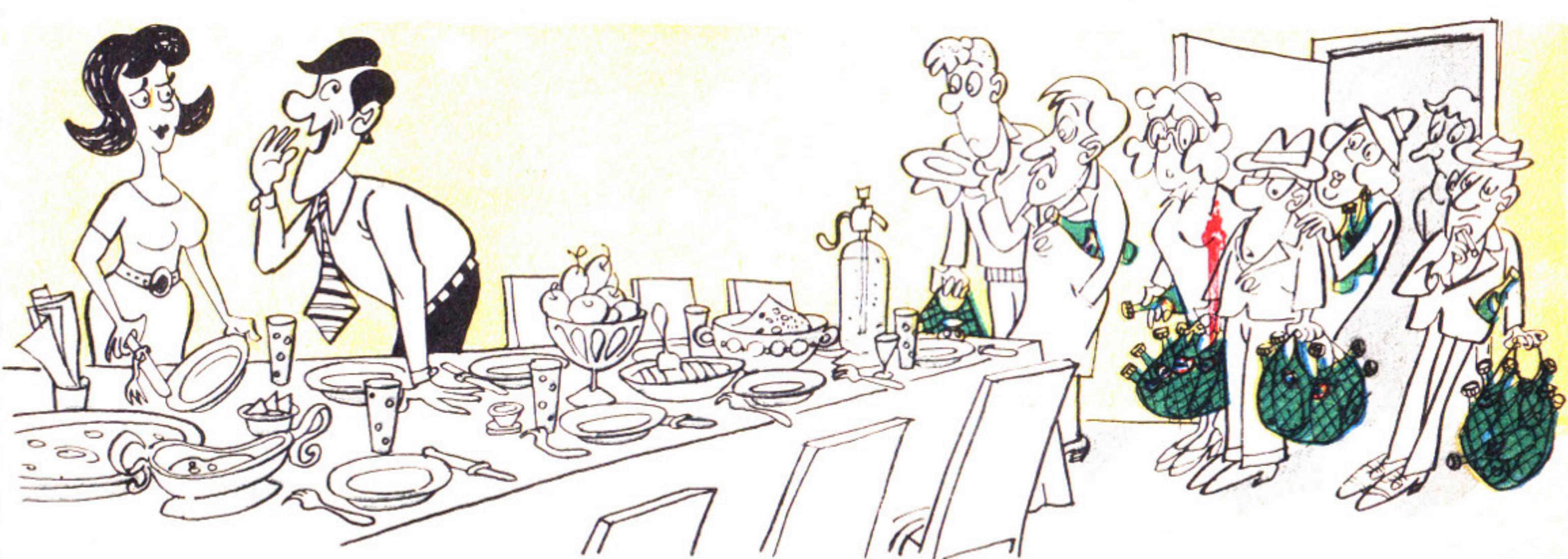
ІНДІК

Бухгалтер-ревізор Індик.
В дворі перевіряв курник.
А Квочка там в гнізді сиділа.
Індик й:

— Що? Не маєш діл?..
І скрізь почав він гелготати:
— У курнику
роздуті
штати!

Борис ЧАМЛАЙ.
м. Кіровоград.

Мал. І. КОГАНА

— Чого це вони
всі з пивом при-
йшли?

— Це я всім бре-
хав, що в нас тара-
ні багато...

Завідуючий відділом, який ще хви-
лину тому напружено посміхався, удаючи, ніби розуміє комедійні си-
туації, раптом сплюхнув.

— Слухайте, Сердюк, сміх сміхом, але анекдотичного тут мало. Твер-
дите, ніби ви дуже досвідченій мис-
ливець і на зброй розумієтеся, як
нічний сторож на зорях. Але ж іще
древні казали, що раз, здається, на
ріці. Кілька шротин впalo на підлого-
гу. Кілька шротин впalo на підлого-

гу. Кілька шротин впalo на підлого-
гу. Кілька шротин впalo на підлого-

гу. Кілька шротин впalo на підлого-
гу. Кілька шротин впalo на підлого-

гу. Кілька шротин впalo на підлого-

гу. Кілька шротин впalo на підлого-

гу. Кілька шротин впalo на підлого-

гу. Кілька шротин впalo на підлого-

гу. Кілька шротин впalo на підлого-

гу. Кілька шротин впalo на підлого-

гу. Кілька шротин впalo на підлого-

гу. Кілька шротин впalo на підлого-

гу. Кілька шротин впalo на підлого-

гу. Кілька шротин впalo на підлого-

гу. Кілька шротин впalo на підлого-

гу. Кілька шротин впalo на підлого-

гу. Кілька шротин впalo на підлого-

гу. Кілька шротин впalo на підлого-

гу. Кілька шротин впalo на підлого-

гу. Кілька шротин впalo на підлого-

гу. Кілька шротин впalo на підлого-

гу. Кілька шротин впalo на підлого-

гу. Кілька шротин впalo на підлого-

гу. Кілька шротин впalo на підлого-

гу. Кілька шротин впalo на підлого-

гу. Кілька шротин впalo на підлого-

гу. Кілька шротин впalo на підлого-

гу. Кілька шротин впalo на підлого-

гу. Кілька шротин впalo на підлого-

гу. Кілька шротин впalo на підлого-

гу. Кілька шротин впalo на підлого-

гу. Кілька шротин впalo на підлого-

гу. Кілька шротин впalo на підлого-

гу. Кілька шротин впalo на підлого-

гу. Кілька шротин впalo на підлого-

гу. Кілька шротин впalo на підлого-

гу. Кілька шротин впalo на підлого-

гу. Кілька шротин впalo на підлого-

гу. Кілька шротин впalo на підлого-

гу. Кілька шротин впalo на підлого-

гу. Кілька шротин впalo на підлого-

гу. Кілька шротин впalo на підлого-

гу. Кілька шротин впalo на підлого-

гу. Кілька шротин впalo на підлого-

гу. Кілька шротин впalo на підлого-

гу. Кілька шротин впalo на підлого-

гу. Кілька шротин впalo на підлого-

гу. Кілька шротин впalo на підлого-

гу. Кілька шротин впalo на підлого-

гу. Кілька шротин впalo на підлого-

гу. Кілька шротин впalo на підлого-

ШРОТИНА

ГУМОРЕСКА

вими кульками»?! Що ви тут дурни-
ка з себе клейте і за кого маєте,
Сердючє? Ліпше б отут, на
товаристві, перепросилися, визнали,
що вмісте жартувати хіба що на
кухні в баняками. Теж мені — «ма-
ти як заголосить...» А коли б не заго-
лосили, ви б уже, певно, в буц-
 гарні носом шморгали...

— Та я ж не потрапити, —
Петре Павлович. Просто одна сміш-
на історія. А товариші її чомусь не
сприйняли. Розумієте, купив я чора-
шту для набоїв. Прийшов додому
та й кажу з задоволенням, що цьо-
го року не по одній, мовляв, крякві
панахди справлятимуть. А тут кіль-
ка шротин тріс-тріс на підлогу.

— Ну й жарту у вас, Сердюк, —
глуко мовив Петро Павлович.

— Чорті б вас забрали. Не можна аку-
ратніше, делікатніше... Нерви, певно,

як канати маєте.

— Та що там нервувати, але
жінчина мати чомусь як заголосить...

— А дали, дали, що було? — аж-
підсکочив шеф.

— Нічого, але я думав, що це
смішно.

— Смішно?! Жарти із зброєю?! Я

питаю, чи всі живими залишились?

Бракувало тільки, щоб через якогось
недотепу у колективі злочин трапив-
ся. Мовчіт! І не якайте...

За півгодини до столу Сердюка пі-
дійшла касирка місцевому Зося. З

у цього було видно, що вона внутріш-
ньо кипить.

— Сердюк, — кинула Зося,

— завтра у нас місцевком. Слухатимуть

вашу справу.

м. Львів.

Сердюк згадав, що шеф нібито
природоблю, що він їздить на рибалку,
а якось на п'ятихвилинці поді-
лився мисливською бувальщиною.
То, може, зрозуміє?

— Та нічого такого не скількоє,
Петре Павлович. Просто одна сміш-
на історія. А товариші її чомусь не
сприйняли. Розумієте. Прайшов додому
та й кажу з задоволенням, що цьо-
го року не по одній, мовляв, крякві
панахди справлятимуть. А тут кіль-
ка шротин тріс-тріс на підлогу.

— Ну й жарту у вас, Сердюк, —
глуко мовив Петро Павлович.

— Чорті б вас забрали. Не можна аку-
ратніше, делікатніше... Нерви, певно,

як канати маєте.

— Та що там нервувати, але
жінчина мати чомусь як заголосить...

— А дали, дали, що було? — аж-
підсکочив шеф.

— Нічого, але я думав, що це
смішно.

— Смішно?! Жарти із зброєю?! Я

питаю, чи всі живими залишились?

Бракувало тільки, щоб через якогось
недотепу у колективі злочин трапив-
ся. Мовчіт! І не якайте...

За півгодини до столу Сердюка пі-
дійшла касирка місцевому Зося. З

у цього було видно, що вона внутріш-
ньо кипить.

— Сердюк, — кинула Зося,

— завтра у нас місцевком. Слухатимуть

вашу справу.

Володимир ПАЛЬЦУН.

I. ЗОЛОТАРЕВСЬКИЙ

Мініатюри на теми літератури

ЧИТАЮЧI ПУШКІНА

Ми Пушкіна читали том...

«Что в имени тебе моем?» —

гласила мудрість генія

прозора...

В наш час,

хоч факт цей і не до лиця,</

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ГУБИ ПІДВЕЛИ

— То виїв кіт
Півглечика сметани,—
Почула мама
Від Тетяни...
І виправдалася б Тетянка,
Та в неї ж на губах... сметанка.

Денис РУДЕНКО.

НАСМІШИВ

— Як тільки буде день ясний,
В неділю підем до Десни
І там наловим окунців,—
Казав татусь малій дочці.
А донька: — Тату, ти чудний,
Неділя ж! В риби — ви-хід-ний!

Степан ГРИЦЕНКО.

ЗВІДКИ РОСА БЕРЕТЬСЯ

— Дивися, мамо, — роса! — каже мама Оленка, виїгши вранці у садок. — Це трава потіє, правда?

— Ні, — відповідає мама. — Це на неї туман уночі лягає, от травичка й мокріє від нього.

— Е, нічого ти, мамо, не розумієш! — каже Оленка. — От я ж потію, коли багато бігаю. А трава потіє від того, що багато гойдається.

ВТОМИВСЯ

У неділю Славко з татом і мамою пішли у гості до бабусі. Після обіду дорослі ввімкнули телевізор і почали дивитися фільм. Славко трохи й собі посидів на дивані коло них. Але фільм був для нього не цікавий, і скоро Славко зірвався з місця й давай бігати по кімнаті навипередки з Муркою.

— Славку, ти знову пустуєш? — каже тато. — Я ж тобі казав, що в гостях треба бути серйозним.

— Ох, як я уже втомився бути сьогодні серйозним! — засмучено зітхнув Славко, сідаючи на диван.

Адам ОВСІЄНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ПРОВЧИВ

[Вірш-загадка]

Біля двору, на дубець
Сів — щебече
(я п е о д о)

Раптом, бачить, з-під воріт
Вилізає чорний
(т ! н)

Лізе й тягне він мішок,
У який вкида
(н о т е + ц)

Щебетунчик-горобець
Був сміливий
(я п е о и о и)

Нагострив швиденько дзьоб
І нахабу — цюк у
(г о и)

Клюнув добре, так як слід,
Аж завив-занявкав
(т ! н)

Не ловитиме в мішок
Більш ніколи він
(н о т е + ц)

Іван НЕМIROВИЧ.

ПОМОЧНИК

Наморившись од домашніх клопотів, бабуся прилягла на диван. Пологала з півгодинки та й каже:

— Треба на кухню йти. А кісточки ж болять, ох-ох-ох...

— А ви полежте ще трохи, — радить Сашко.

— Не можу, онучку. У макітрі вже тісто на вареники готове. Треба ліпити, а то не встигну: скоро тато з мамою з роботи повернеться.

— Встигнете, бабусю, — заспокоює її Сашко, — вам залишилося тільки половину вареників зліпити!

— Невже ти половину злішив? — дивується бабуся.

— Ні, бабуню! Але я вже половину сиру з'їв.

Микола КОЛЕСНИКОВ.

Народні усмішки

МАШИНА ВИННА

— Товаришу водій, ви п'яний?
 — Звідки це ви взяли, товариша автоінспектор?
 — Ян звідки? Та від вас спиртним тхне за кілометр.
 — То не від мене, а від машини: я на тому тижні горілку по магазинах розвозив.

НУ, ПОСТРИВАЙ!

Мати гримає на сина:
 — Знов у тебе двійка з поведінки! Ну, постривай, ось батько проспіться, він тобі покаже, де рани зимують!

Надіслав А. ЛИЧАК
із с. Ярошівки
Катеринопільського району
Черкаської області.

ПЕРЕПЛЮНУВ

Розмовляють двоє про собак.
 — Ти знаєш, мій Тузик уже може до десяти рахувати.
 — Це я давно знаю.
 — Звідки?
 — Мій Бобик про це мені розповідав.
 Повідомив Т. П. ЗІНЧЕНКО,
с. Петропавлівка
Дніпропетровської області.

СХОВАЛИСЬ

Два чоловіки сиділи на березі річки й видили рибу, коли це раптом почав іти дощ.
 Тоді один нахе до другого:
 — Залазьмо в річку, а то клятій дощ нас намочить.
 Надіслав І. М. ГАВРИЛОУ,
м. Челябінськ.

ЧУЛА

— Ти ж гляди мені, донечко, щоб усе було гаразд, — наказує мати, йдучи з дому. — Істи курям даси, пороса нагодуєш, помиєш підлогу у хаті, двір підметеш та знайди ще для себе якусь роботу. А тіка тобі он там на плиті. Ну, чула, що я тобі сказала?

— Чула, чула... Тіка на плиці.

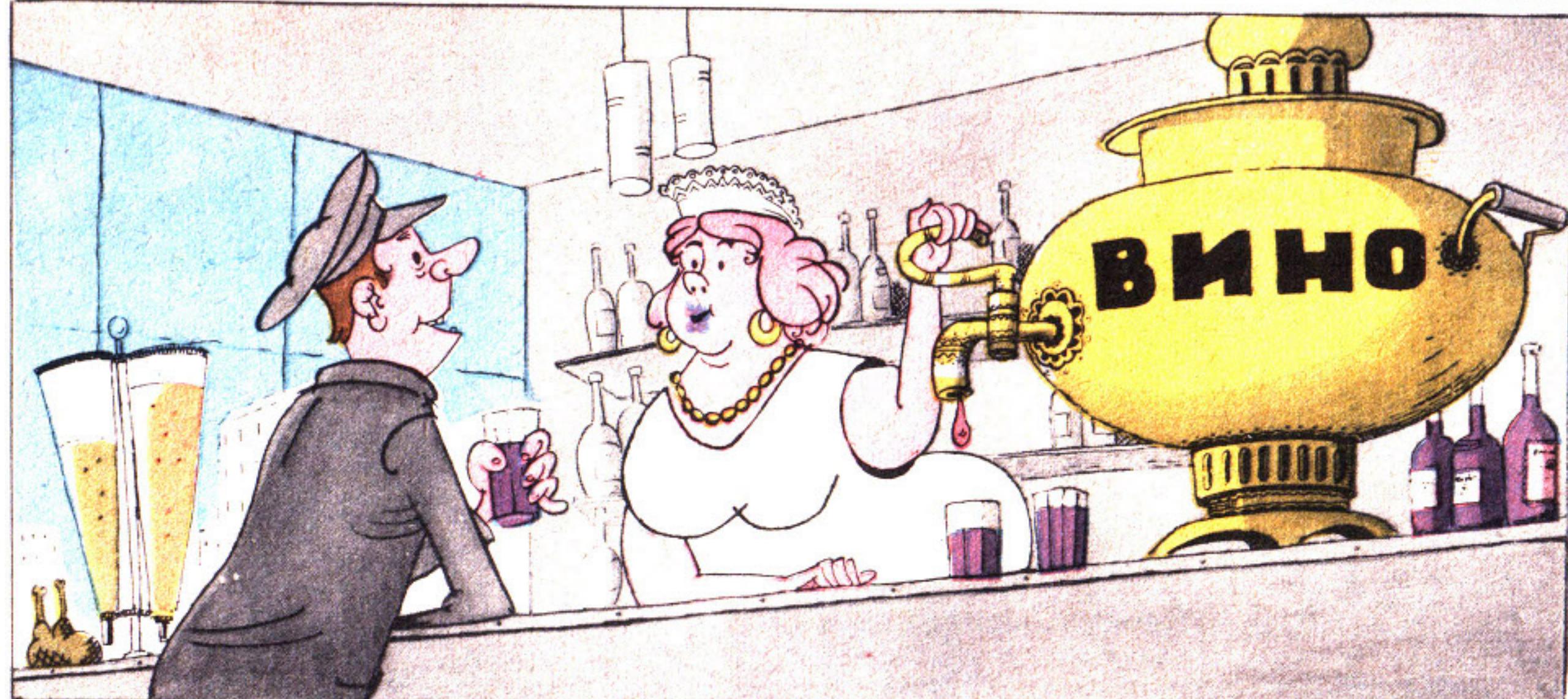
Надіслав Г. КУЧЕРЕНКО,
м. Бориспіль,
Київської області.

КІСТКА ДЛЯ ТАТА

Мати за обідом говорить до сина:
 — Вовцю, не гризи кістку, ти ж не собака. Краще віддай її таткові.

Надіслав С. КОВШАРЬОВ,
м. Дніпропетровськ.

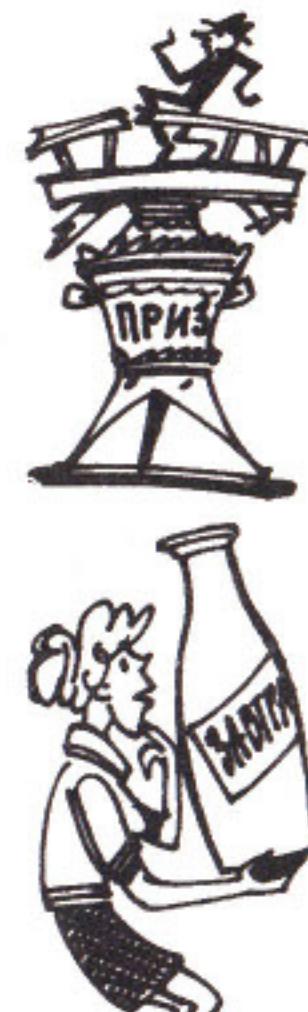
— Тепер із цим самоваром у нас і справді ніби чайна...

**ПРИЗ ЧЕКАЄ
ДОСТОЙНОГО**

Кор. ТАП передає з Вінниччини:
 Десять ронів чекає свого володаря Великий приз, встановлений правлінням колгоспу ім. Щорса Барського району.
 Приз буде присуджено тому, хто наважиться перейти місто, що сполучає дві половини села Колосівка, розділеного річкою.
 Поки що сміливці не зголосуються.

ВИПЕРЕДЖАЮЧИ ЧАС

КІРОВОГРАДСЬКА область, (Кор. ТАП). У фантастично швидкому темпі працює колектив Світловодського маслозаводу. Результати такої титанічної праці в наявності: мешканці міста щодня купують молоко у пляшках, на яких позначено, що у продаж його випущено... завтра.

КРИК МОДИ У ТРАМВАЇ

Пробрався Діма до дверей, Та не виходить щось. Єй-єй!
 Зійти йому несила.
 Кричить: «Ти що, стара, з села?..» —
 Щоб тітка ногу підняла
 І галстук відпустила.

НЕМА РЕПЕРТУАРУ

Казав Кузьма: «І ми б співали,
 Та що співати? Усе не те:
 Якусь «Червону руту» склали,
 Про ніс червоний — мовчите».

«ХРОНІЧНИЙ» ТАТО

І почули гості
 Від малого Кості:
 «А я знаю, чого кличуть
 Всі «хронічним» татуся!
 Бо він любить на закуску
 Тости з хроном порося».

ЯКБИ ЗНАЛА...

«І що воно у біса булька?» —
 Так про Кита казала Тюлька.

Григорій ГАРЧЕНКО,
м. Дніпропетровськ

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Не можу поїхати у відпустку.
 — Чому?
 — Без мене фабрика значно краще працює.

ЗЛОДІЙ ЖАНЕ

Діалог у камері попереднього ув'язнення

— Тю! Це ти, Жан?
 — А хто ж іще! Король Мавританії чи що?
 — Ну, здоровово!
 — Здорово!
 — Значить, знову тут?
 — Значить, знову.
 — Молодчага. За що взяли?
 — Дрібниці — за хуліганство.
 — Хвалю. Це уже вкотре?
 — Та втретє.
 — Ага, ага. Три роки ж ти відсидів, здається, ще в шістдесятому?
 — Точно. Двісті шоста стаття.
 — Злісне хуліганство? Оце по-моєму! А вдруге, коли сів?
 — Восени минулого.
 — Теж злісне?
 — Ні, дрібне.
 — Слабо, слабо. І цього разу дрібне?
 — Та дрібне. Не встиг, розумієш, розгорнутися.
 — Ну, нічого. Відсидиш — надолужиш.
 — А чого б це я мав сидіти?
 — Як чого? Третя судимість. Можуть добре упаяти.
 — Чорта лисого! Ти знаєш, де я тепер працюю?
 — Ні.
 — Отож і мовчи.
 — У Верховному суді?
 — Бери вище. У Затишанській ТЕК — що означає: транспортно-експедиційна кontoра облспоживспілки.
 — І що? Там свої закони?
 — Там свій хлопець — директор Чепіга. Золота людина! Розуміє мене з півслова.
 — Та ну?
 — От тобі й «та ну»! Бачиш оце?
 — Бачу.
 — Ну, то читай. Це копія харак-

— Ось піду на пенсію, тоді чим-небудь діловим займусь...

теристики, направленої до міліції. Директор передав, щоб я тут не дуже переживав. Давай читай, тільки вголос, а я послухаю. Душевно написав кореш.

«Виробнича характеристика на шофера Налюшніченка Євгена Володимировича... 1943 року народження... Тов. Налюшніченко Євген Володимирович працює шофером на автомобілі-хліборозвозці. За весь робочий період до праці ставився чесно й добросовісно...» Невже про тебе? Здохнути можна! «Чесно й добросовісно! Га-га-га!..

— Го-го-го!.. Та на мене тільки цього року директор одержав дві доповіді з хлібокомбінату!

— Крав?

— Аякже! Крав і тут же продавав. Прямо на вулиці. Сорок дві копійки за калач.

— Ас! А директор що?

— Сказано — свій в дошку. Наплював на ті писульки, і амба.

— Ух ти! Оце голова! Ну, поїхали далі. «Виробниче завдання систематично виконував на сто — сто п'ять процентів». Та невже?

— Го-го-го! Я їм навиконував. Оце останній раз приїхав у Цебриківську пекарню, навантажив хліб і тут же загнав кілька калачів. На сто п'ятдесят і на пиво не вистачало. Причина чи не причина свиннути дещицю?

— Ясно — причина.

— От я й свиннув. А експедиторка запримітила і давай кричати. Ну, я, звісно, не витримав, обклав її десятиповерховим, а потім вивернув увесь хліб на землю та й поїхав собі додому. От тобі і сто, і сто п'ять процентів. Га-га-га!..

— Ги-ги-ги!.. Ну, дав, ну, виклав, ну, герой!.. Так що тут твій шеф далі співає? Ага. «Серед колективу водіїв користується авторитетом і довірям...» Ой, не можу, ой, умру!

— А що ж ти думав? Мій директор — людина з поняттям.

— «Любити поділитись досвідом у роботі і підказати молодшим...» Ахха-ха-ха-ха!.. Охxo-хo-хo-хo... Ну, заливає!

— Чому заливає? Усе точно — молодшим завжди підказую. Так і так, кажу, хлопці, на біса вам вклювати, коли можна півмашини хліба стирити й загнати якомусь хазяйчикові свиням на корм. І вам добре, і свиням весело. Га-га-га...»

— Го-го-го... «За підсумками соціалістичного змагання має подяку. Бере активну участь у виробничому житті свого підприємства. Дисциплінований і є прикладом по трудових успіхах серед шоферів-хліборозвозників; як трудівник здатний будувати комуністичне суспільство. Директор Затишанської ТЕК Чепіга. Слухай, Жане, я думаю, що тебе тут тримають помилково, га?

— Цілком можливо. А ти кажеш — пошлють на відсидку.

— Боронь боже! Та з таким директором, як у тебе, я згоден до пенсії справу маті. Жане, га, Жане, — може, замовиш словечко за мене, коли я на волю вийду?

— А чого ж, запросто. Тільки адреси не забудь: Одеська область, Великомихайлівський район, Затишанська транспортно-експедиційна кontoра облспоживспілки, директор Чепіга. Коли прийдеш, скажеш йому, що я рекомендую.

— Гадаєш — візьме?

— Ще й як візьметь! Кажу ж тобі — золотий хлопець!

В. ЧЕПІГА.

Примітка. Автор категорично заявляє, що згаданий директор — ні близький, ні далекий родич його, а лише, та й то, на превеликий жаль, однофамілець.

Мал. В. ГОЛИНСЬКОГО

— Не розумію: для чого ото люди наливають животи всякою бурдою!

У місті Ровно от-от заріжуть начальника комбінату «Ровнопромбуд» товариша Ельберта О. М. І хоч товариш Ельберт О. М. неодноразово заявляв про це і в приватних розмовах, і офіційно — на різних нарадах, але досі ніхто й пальцем не ворухнув, щоб запобігти драмі.

Це тим паче дивує, що відомо (хоч і приблизно), хто саме вчинить насильство над Ельбертом: заріжуть його кадри комбінату «Ровнопромбуд». І зроблять це, як запевняє сам Олександр Михайлович, без ножа.

І що вже зовсім дивно: ніхто ж більше за Олександра Михайловича не дбає про ті кадри. Він раніше стверджував і тепер стверджує, що кадри — це основне. А якби ви почули, яке по-батьківському тепле напутнє слово виголосив товариш Ельберт перед випускниками профтехучилищ, благословляючи їх на трудові подвиги. Він пристрасно говорив про те, що колектив комбінату стане для них, ще неоперених, другою сім'єю, а гуртожиток — другою домівкою.

І ось таку людину — без ножа...

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Гість дуже затримується.

— А мене сьогодні хазяїн похвалив: гарний, каже, гусак!

— Дорогесенькі, — кажу, — приглянеться до мене уважніше. За всіма зовнішніми ознаками я — мужчина. А начальник житлово-комуналного відділу комбінату Н. Г. Маргинюк, як відомо, жінка.

— Комусь, може, й відомо, — обізвалася одна з гурту, — а ми її ще й у вічі не бачили.

— А давненько працюєте?

— Три роки.

— Ну, а хоч знаєте, хто такий товариш Ельберт?

— Та знаємо, — безнадійно махнула рукюю одна, а решта — зітхнули.

І я збагнув, що не зможу за одним заходом розкрити усім ім очі на батьківську турботу Олександра Михайловича про них. Вирішив індивідуально з кожною розмовляти. Почати, гадаю собі, варто з учораших випускниць профтехучилищ: у них враження свіжіші, напутні слова товариша Ельberta ще мажорно в душі бринять.

Виявiloся, що і їм розкрити очі не так-то легко. У Люди Матвійчук та Валі Левосюк, випускниць Здолбунівського професійно-технічного училища № 3, вони чомусь не розкривалися. Можливо, тому, що дівчатка уже місяць змушені спати на підлозі, отож переконалися, що слова Олександра Михайловича, якими б вони не були м'якими і теплими, під себе не підносиш і не вкриєшся ними.

Люда Білан теж категорично заперечувала, що гуртожиток став їй другою домівкою, хоч живе вона із сім'єю. Щоправда, не з своєю: дівчину, не дуже задумуючись над цим, підселили в кімнату до молодого подружжя. Про який другий дім може йти мова, коли навіть переодягатися їй доводиться у шафі.

Зазнавши невдачі в гуртожитку № 7, я зазирнув у першу кімнату гуртожитку № 2. І побачив, що й тут мені робити нічого: дівчата, вчораши випускниці, спали по двоє на односпальніх ліжках, і ця обставина, звісно, перешкодила б їм об'єктивно оцінити турботу керівництва комбінату про їх побут.

З новачками явно не щастило. Тому я взявся за сімейних. У кімнаті № 58, де живуть троє заміжніх жінок, мейн увесь час заважали говорити дві ляльки в колисці. Мами, Лідія Семенюк та Ольга Вільчик, на мою агітацію не піддалися. З татами ж поговорити не вдалося: вони проживають у інших гуртожитках комбінату, і до своїх дружин та дітей їх пускати у суворо визначені години.

Решта мешканців теж не хотіли повірити мені на слово, що т. Ельберт по-батьківському про них дбає. Причини висували різні. Ті, що живуть у кімнатах п'ятого поверху гуртожитку № 7, нарікали на дірявий дах, який давно втратив здатність затримувати природні опади у вигляді дощу. Мешканці третього поверху запевняли, що вони були б кращою думкою про керівництво комбінату, якби на кухні вистачало газових плит і на приготування прозаїчної яєчні не доводилося б витрачати кількох годин. Усі дружно ремствували на розклад роботи кафе «Ромашка» відділу робітничого постачання комбінату. Відкривається і закривається воно, коли робітники на роботі, і через це надій покладаються на «сидір».

І ще почув я краєчком вуха, що мають робітниці намір скаржитися начальникові комбінату особисто. Коли — невідомо, але я вирішив попередити Олександра Михайловича про навислу небезпеку. Не пошкодував навіть грошей на таксі, вбіг у приймальну товариша Ельберта і... переконався, що спізнився.

— Ріжуть мене кадри, без ножа ріжуть, — кричав він по телефону, — пливуть. Не встигнуть попрацювати, як уже й звільнюються хтозна-чого. А без постійних кадрів про які проценти може бути мова!

Я чомусь не поспішив йому на поміч. Можливо, тому, що зрозумів, за що ріжуть начальника комбінату «Ровнопромбуд».

В. БОНДАРЕНКО,
спец. кор. Перса.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

[З журналів: «Боемія» — Куба,
«Стършел» — Болгарія,
«Павліха» — Югославія,
«Лудаш Матьї» — Угорщина,
«Фюлеш» — Угорщина].

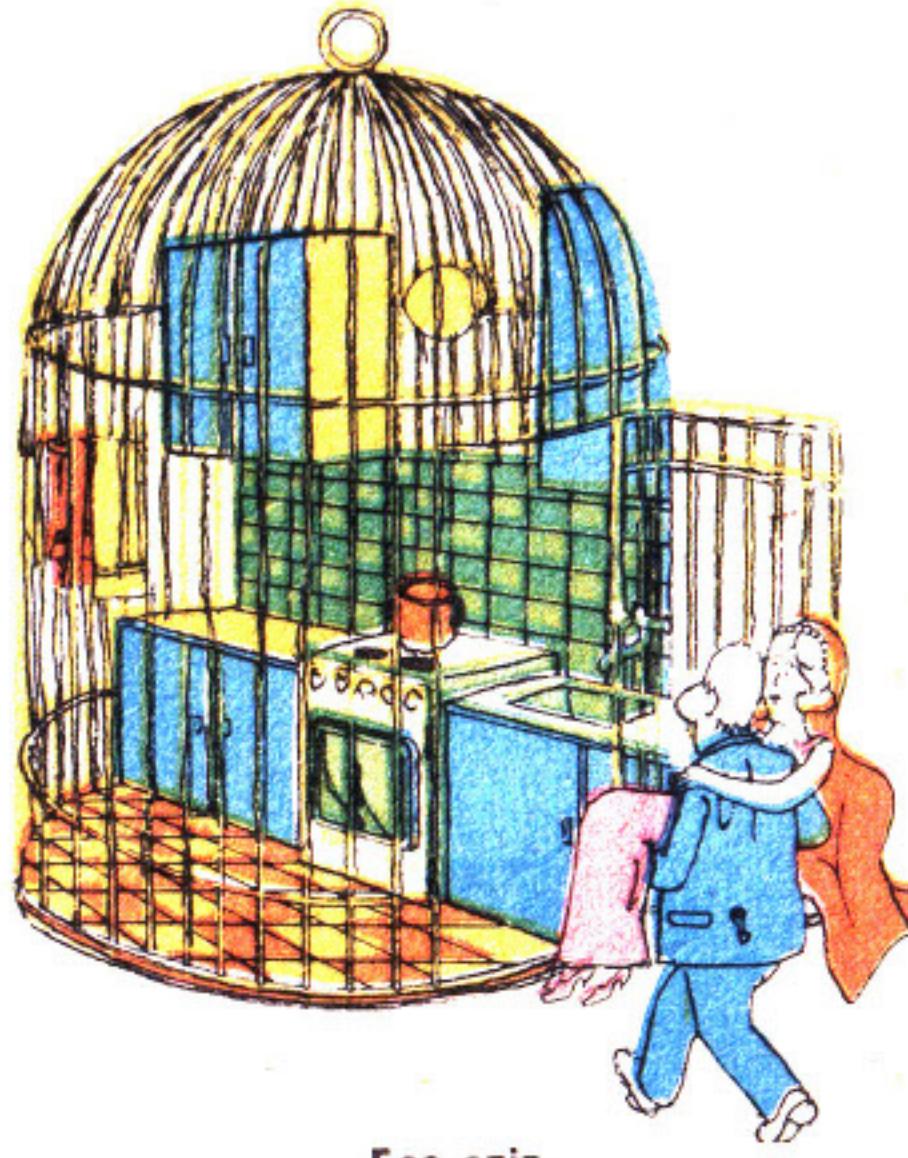
— Неподобство, негайно верніться і вітріть ноги!

— Колега харчується в нашій Іальні.

— Досить надувати, товаришу Іванов, це вам не звітна доповідь!

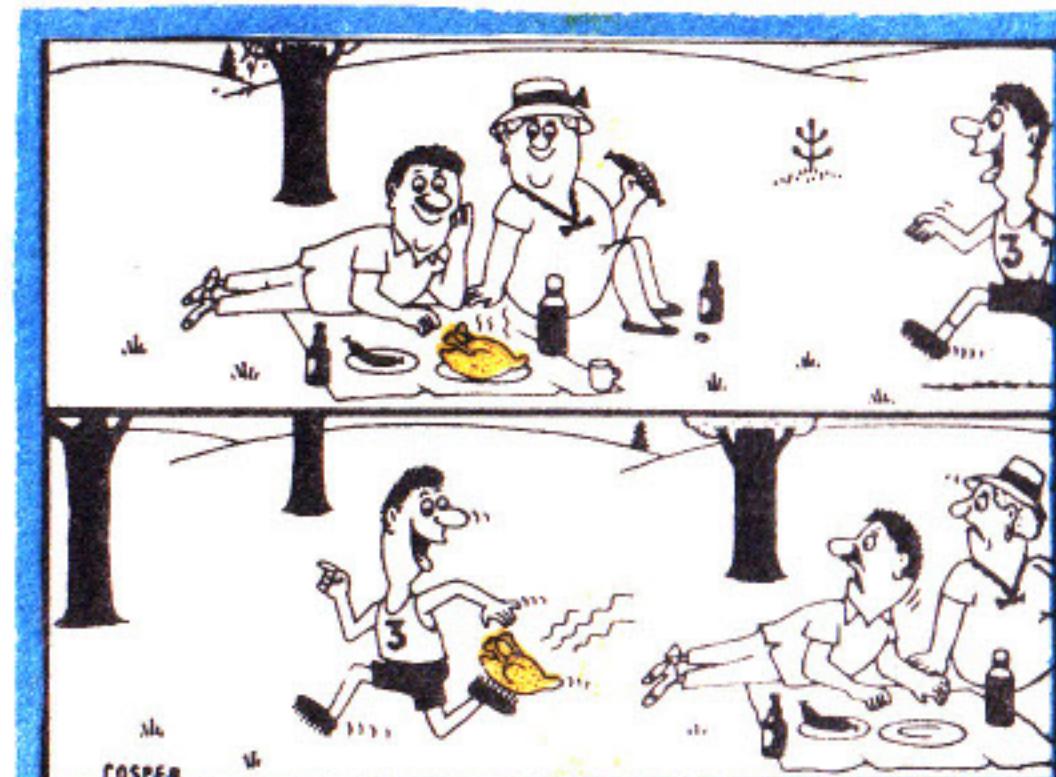
Без слів.

— Швидше до мене, коли хочеш залишитись сухим!..

Без слів.

Без слів.

БАЙК З РЕЗОЛЮЦІЯМИ

ПЕРЕЛЯК

А насправді воно от як було.

Ішов собі лісом Бобер Міркував про свої невеселі сімейні справи. Коли бачить — біжить йому назустріч Заєць. Захеканий, наполоханий до смertei.

— Що з тобою? Куди тебе несе?

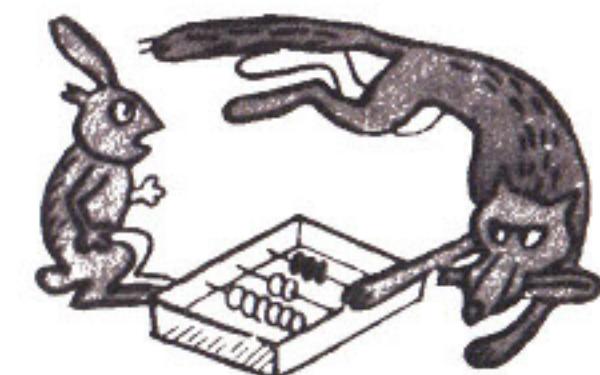
— Ой, не питай, Бобрику! Біда! Таи он Вовк гасає, ловить зайців. І як спіймає з трьома вухами, то одне негайно відкусує.

— Чекай, страхополоше! — засміяється Бобер. — А ти ж чого біжиш? У тебе ж не три, а два вуха?

— Два! — підтверджив Заєць. — Та річ у тім, що Вовк той спочатку відкусує, а вже потім рахувати починає.

— Тоді ріж поли й справді тікай! — порадив мудрий Бобер. — Во яй сам дуже боїся тих, хто спочатку робить, а потім рахує.

Резолюція: «Треба найближчим часом вжити всіх необхідних заходів до дальшого поліпшення роботи проектних інститутів».

ГУСЕНИЦЯ НА ДЕРЕВІ

Гусениця довгенько повзла і виповзла-таки на високу гілну, і звідти побачила Черепаху. І охопила Гусеницю жагуча заздрість. Во Черепаха і з висоти здавалася досить великою, а до того ж значно соліднішою, поважнішою, ніж Гусениця. А що мудрішо — так це ж усім давно відомо.

Від тієї заздрості й почала Гусениця пищати:

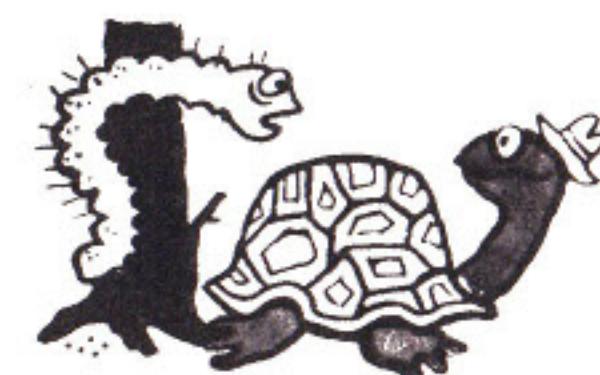
— Бачили ми таких! Плювати я хотіла на твою поважність. Хоч якою мудрою себе вважаєш, а все по землі повзаяш у своїй шкарапулі, сюди піднімatisя — зась!

І ще різні такі слова вигукувала.

Висунула Черепаха голову, побачила, що Гусениця й справді високо забралася, не дістанеш її там. Відтак промовила:

— Це ж не сила твоя гунає, не розум, а тимчасове високе становище. Та ж вічно там не сидітимеш. Такі, як ти, довго на дереві не втримуються. Вітер дмухне як слід — і ти впадеш на землю. Ось тоді ми й поговоримо.

Резолюція: «Треба найближчим часом вжити рішучих заходів до окремих службовців, які при виконанні своїх обов'язків проявляють інколи певну зарозумілість».

МАЛОГРАМОТНИЙ ЛЕВ

Леви, порівняно з іншими звірами, відзначаються досить високою грамотністю. А цей Лев був на диво малограмотний. І саме через те своїх наказів ніколи не писав. Усі розпорядження давав усно. Інакше кажучи, просто диктував.

Ото, значить, диктував собі, диктував, аж поки, непомітно для інших і для самого себе, перетворився на диктатора. (Подейкують, нібіто саме відтоді деякі леви взяли моду вважати себе царями звірів).

Та коли хтось увесь час диктує, то відомо, як воно буває. Продиктував одне, а там недочули, відтак переказали інакше, а вже записали й зовсім інакше.

Ото дізнавшись якось про чергову лісову пригоду, Лев наказав:

— За те, що Заєць у присутності Барана був без будь-яких причин поколотий Іжаком, поголити останнього на п'ятнадцять діб!

Передали це розпорядження грамотному Віслу, який там оформляв усі документи. А той записав так:

«Нещодавно Іжак без будь-яких причин поколов Зайця. Це сталося в присутності Барана. Тому наказую поголити останнього на п'ятнадцять діб».

І поголили ні в чому невинного Барана.

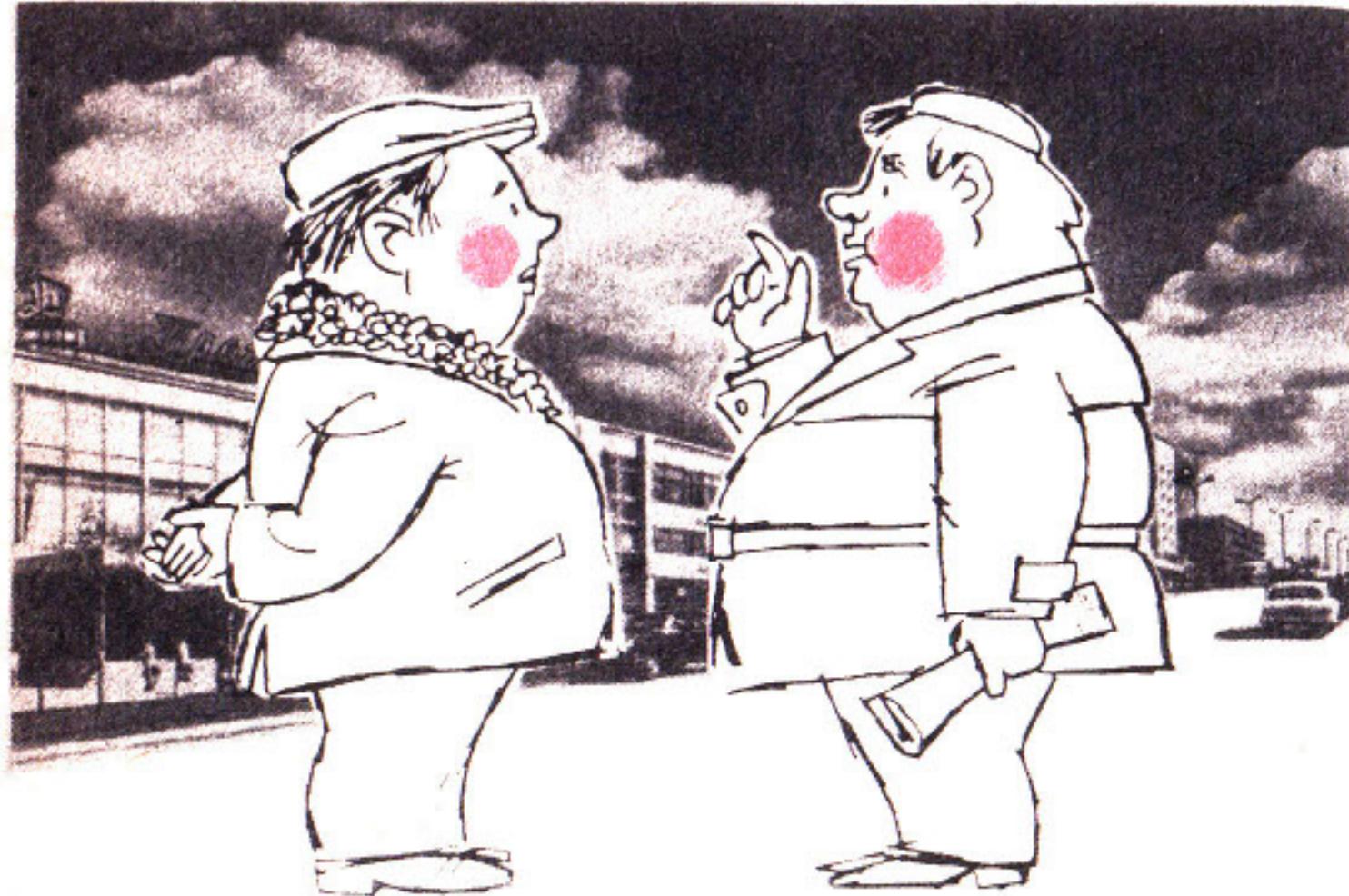
Оскільки малограмотний Лев і читати, як слід, не вмів, то йому так і не вдалося з'ясувати, хто саме перекрутів його наказ.

Подібне траплялося не раз і не два.

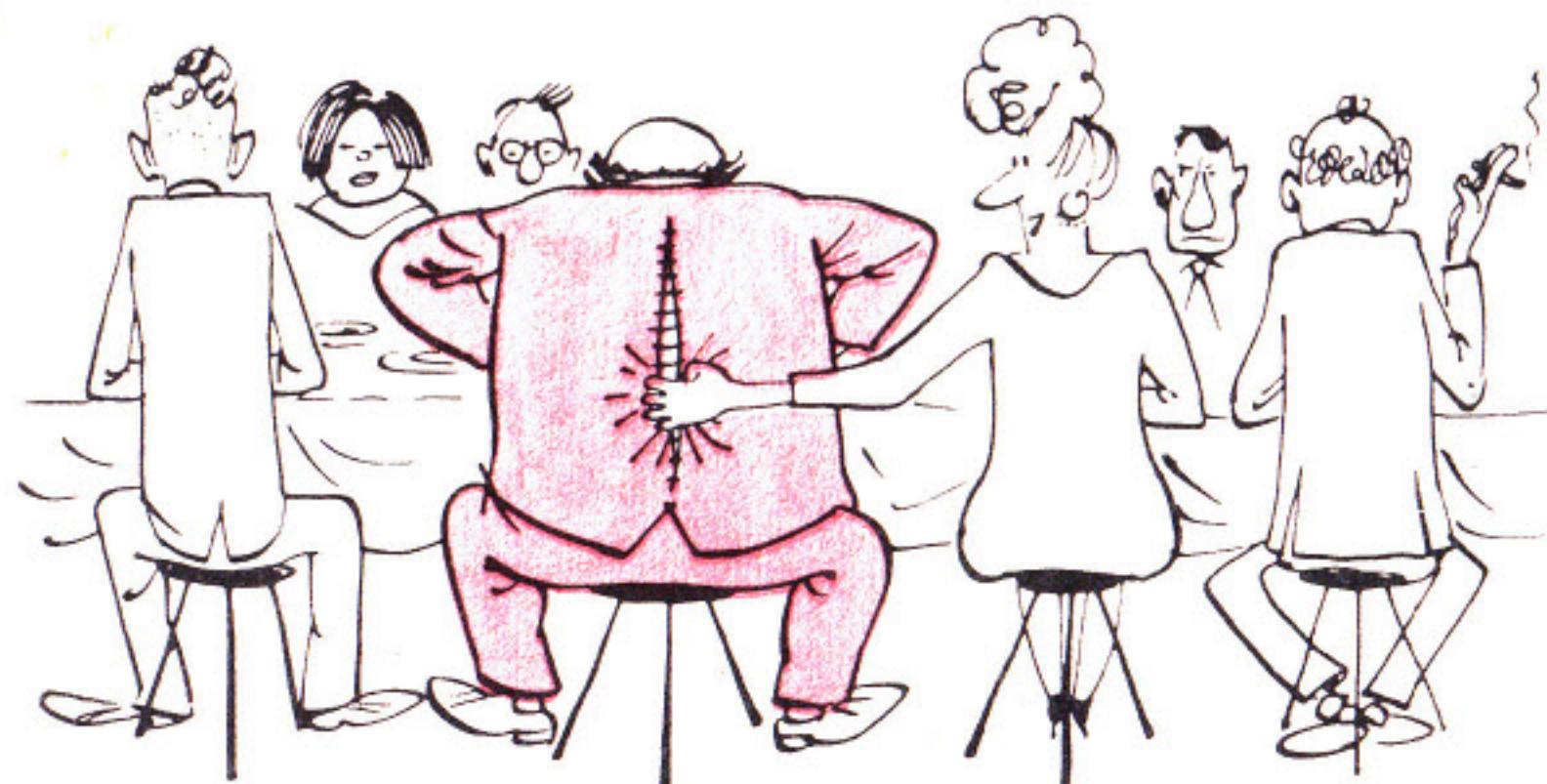
Сами собою Левові накази були правильними, справедливими. А от виконували їх через пень-колоду.

Резолюція: «Треба найближчим часом добитися в кожному колективі стопроцентного виконання плану по всеобучу».

О. КРУКОВЕЦЬ.

— Можу вам порекомендувати чудовий засіб проти повноти.

— Яшо, тобі вже годі їсти!

ВИХОВНИЙ МОМЕНТ

Вже багато років дирекція Гукливської восьмирічної школи, що у Воловецькому районі на Закарпатті, безрезультатно добивається переносу в інше місце сільської чайної, яка розташована поряд зі школою. Щодня біля школи вештаються п'яні, заходять у школу підвір'я, сад, залишають там пляшки, вчиняють скандали тощо.

[З листа до редакції].

Дехто й справді скаже: — От і на! Поряд — школа й чайна! Дивина...

А як в корінь глянути, у суть — То при школі чайна мусить буты!

Скажем, співи. Петрик хот не зна. З чайної ж — «Ой, хмелю» долина.

Каже вчитель: — От якби й ви всі Так от знали «мі-фа-соль-ля-сі!..

Скажем, праця. Дітки у саду. Тут же й п'яний — геп у лободу!

— Гляньте, дітки: він на двійки вчивсь — Й ось до чого врешті докотињися!..

Згадує там хтось усіх святих... — Дітки! Не вживайте слів таких!

П'яна бійка... — Гляньте! Просто страм! Треба дружно жити, дітки, вам!

То чи ж біля школи чайна — зло?.. Hi! Науки щедре джерело!

Слава ж торговельникам, салют! — Що вмостили чайну саме тут!

Вас. ШУКАЙЛО.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ,
Д. МОЛЯКЕВІЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА
(заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 20 (918)
(на українському языку).

Виходить двічі на місяць. Ціна 24 коп.

Здано до набору 17. IX. 1973 р. Підписано до друку 1. X. 1973 р. ВФ 10985.
Папір 70×108^{1/4}. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

© Журнал «Перець», 1973 р.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 04582. Тираж 2 620 000 прим.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:

<http://perec.ua. livejournal.com>

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Приїхав би ти до нас у Гаврилівку. Подихав би свіжим сільським повітрям. Посмакував би, чим воно пахне.

А пахне воно, прямо скажемо, не самим тільки озоном. Пахне ще й чимось іншим — отим, що доноситься із колгоспного складу міндобрив та отрутохімікатів, розміщеного тут же, по сусіству з нашими оселлями.

Торік, щоправда, санітарні інспектори цей склад закрили, а керівникам колгоспу суверо заборонили ним користуватися. Та минуло небагато часу, і знову машини почали туди возити хімікати. 15 червня 1973 року розгнівана санітарна служба нарішті опломбувала склад, а відповідальність за збереження пломби поклала на В. А. Пастернака — заступника голови колгоспу. Та тільки-но санітарні лікарі вийшли за село, як ворота складу знову зарипіли, і знову звідти запахло.

Чим воно пахне, ти, Перче, мабуть, здогадуєшся. А от керівникам нашого колгоспу, очевидно, ще треба розтумувати, що й для них це може неприємностями запахнути.

КОЛГОСПНИКИ.

с. Гаврилівка
Теофіпольського району
Хмельницької області.

Відомо, яких небачених успіхів досягла сучасна авіація. Аж дух захоплює, коли подумаєш, що нині за якісно кілька годин можна півсвіту облетіти. І це, безумовно, зайвий раз свідчить, що літак — дуже зручний вид транспорту. Та він міг бы стати ще зручнішим. Особливо у нас, на Вінниччині. Що для цього потрібно? Зовсім небагато: щоб літак міг не тільки переносити пасажирів з Вінницького аеропорту на аеродром у Бершадь чи Томашпол, але й відвозити їх звідти в місто. І навпаки — з міста доставляти в аеропорт. Ми вже й назували для такого вдосконаленого повітряного корабля — літаючий автобус.

Питаєш, чи не краще добиратися з міста в аеропорт і навпаки на звичайних автобусах? Не знаємо, не пробували, бо ні в Томашполі, ні в Бершаді автобуси до аеропортів не ходять.

АВІАПАСАЖИРИ.

Вінницька область.

Іноді, як одну із оздоровчих процедур, ти радиш декому шию намилювати.

Ми охоче скористалися б цією твоєю порадою та й намилили б шию т. Бакланову. Готові заради цього повезти його навіть за 25 кілометрів у м. Коростень, а то й у Київ, куди й самі побаніти їздимо. Але т. Бакланов може послатися на те, що в нього, як у директора районного комбінату побутових підприємств, часу нема на таку подорож. Намилити ж йому шию у нашій бані не можемо, бо вона уже два роки не працює. Зокрема, через байдужість т. Бакланова.

Не маючи змоги здійснити цю процедуру, просимо тебе: вспіл т. Бакланову першою, ще теж помогає.

П. САВЧЕНКО.

селище Чоповичі
Малинського району
на Житомирщині.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У фейлетоні «Любов, любов...» (№ 8 журналу) Перець писав про деяких керівників організацій, промислових підприємств, колгоспів, які використовують державний автотранспорт у приватних цілях.

Після виступу Переца до редакції з різних областей республіки надійшли відповіді про те, що фейлетон обговорено у райвиконкомах, районних комітетах народного контролю і критику визнано справедливою. До «героїв» фейлетону вжито відповідних заходів адміністративного впливу.

Так, за використання службового автотранспорту в особистих цілях на колишнього директора Волочиського заводу металовиробів (Хмельницька

область) Білого В. Н. та голову колгоспу ім. Котовського Витвицького Й. С. рішенням Волочиського районного комітету народного контролю накладено адміністративні стягнення та зроблено грошове нарахування: на Білого в сумі 63 крб., а на Витвицького — 240 крб.

★ У своєму листі до редакції житель міста Синельникове (Дніпропетровщина) Довгополов Г. З. біднався, що не може придбати собі шапку 63 розміру, а на його багаторазові звертання до одеської хутрової фабрики звідти, нарешті, відповіли, що вони не мають можливості задовільнити його прохання.

Цього листа було вміщено у «Перці» № 9.

Як повідомив секретар Одесько-

го міському КП України тов. Солодун, працівників фабрики Шойhet Д. А. та Іменітова Г. І. за формалізм і тяганину покарано в адміністративному порядку.

Фабрика виготовила і вислали дві шапки т. Довгополову, а директор фабрики вибачилась перед ним.

★ У «Перці» № 10, в розділі «Де, що, коли не відбулося...» писалося про те, що у селі Менделіївці (Дніпропетровська область) тривалий час не працює сільський магазин.

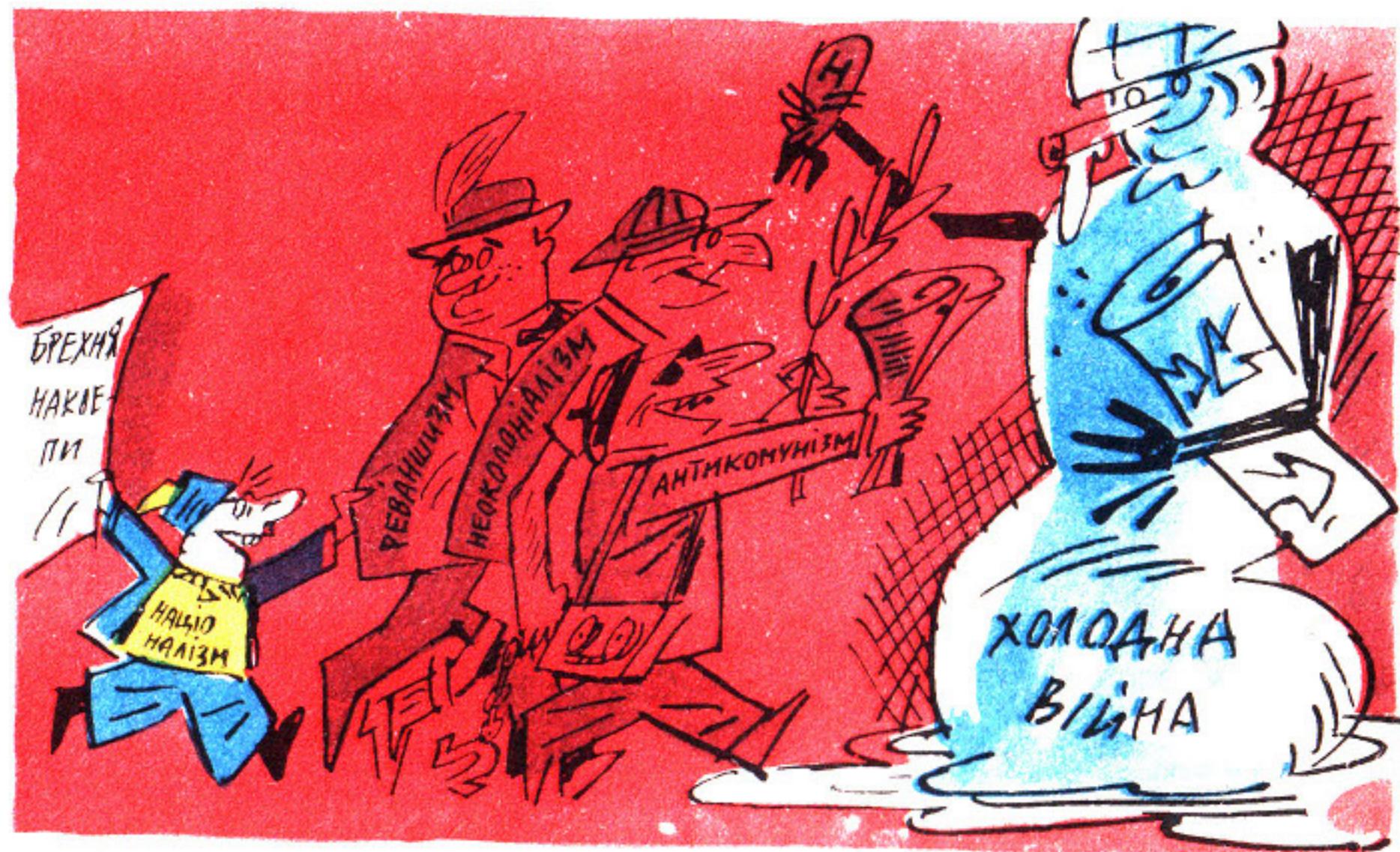
Голова виконкому Нінопольської районної ради тов. Черкасов сповістив редакцію, що нині продавця підібрано і магазин працює за встановленим графіком.

Пісні народні на теми міжнародні

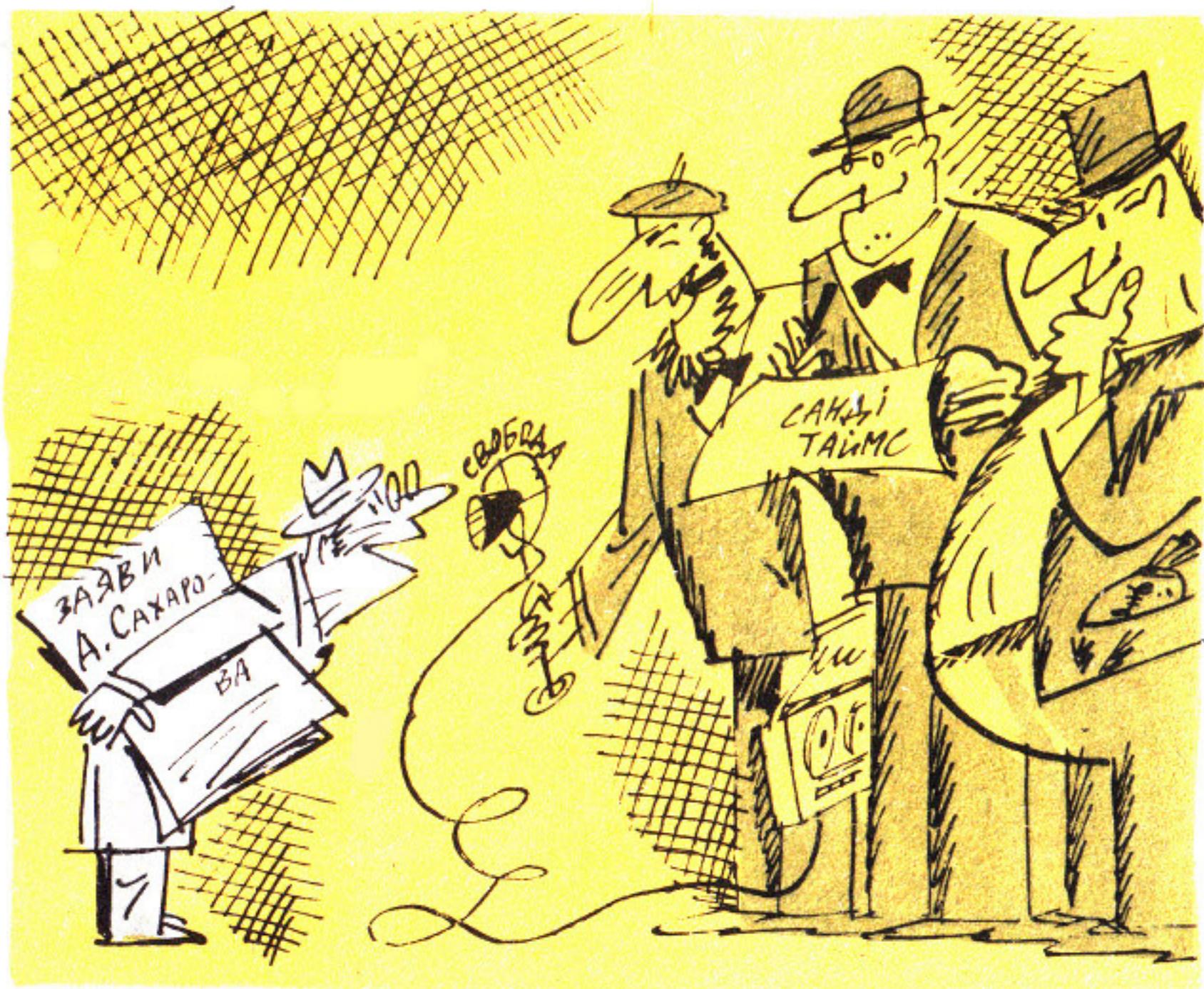
Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

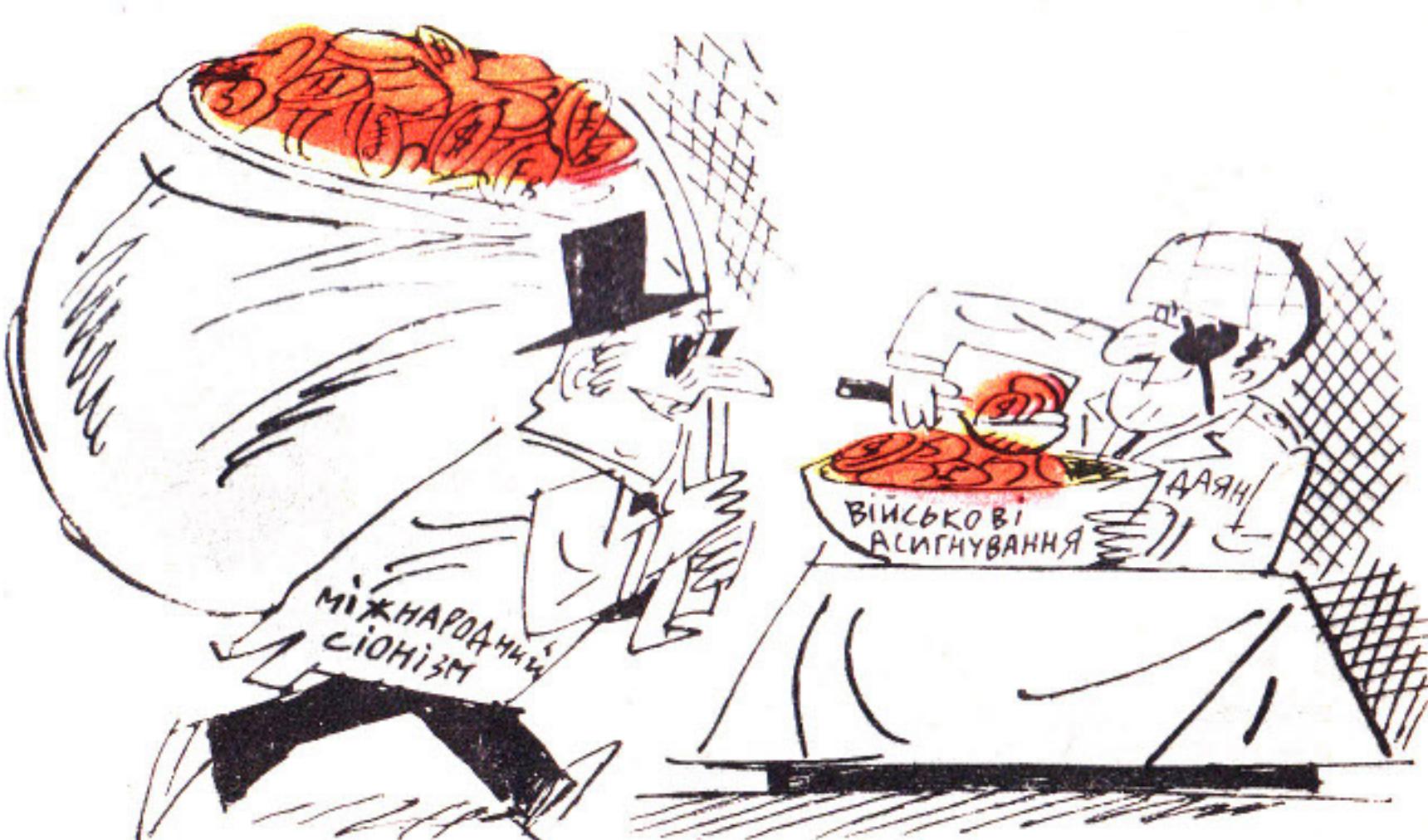
«Не люблю я нікого,
Тільки тебе їдного...»

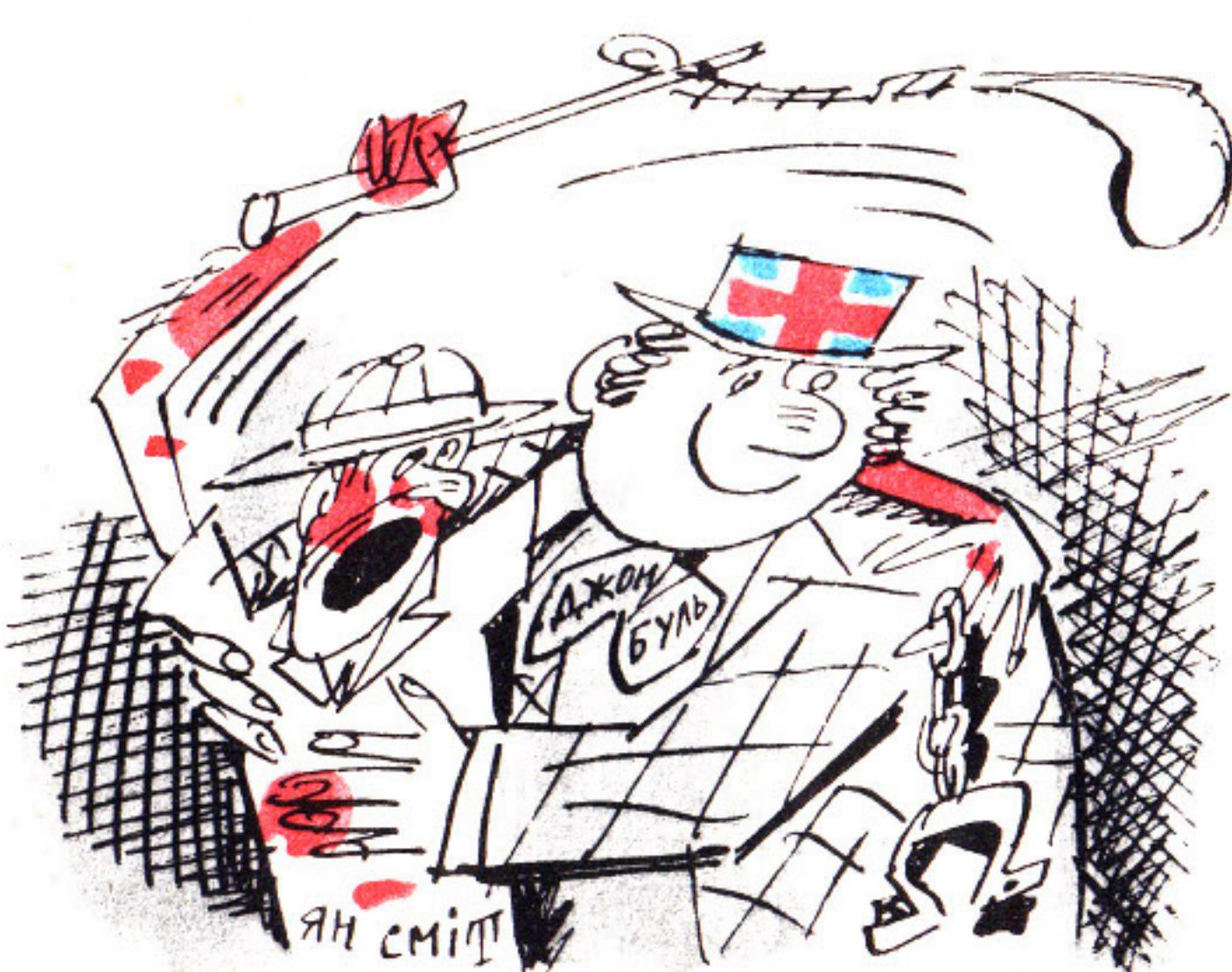
«Три діди, три діди полюбили бабу,
А четвертий, малесенький, причепився ззаду...»

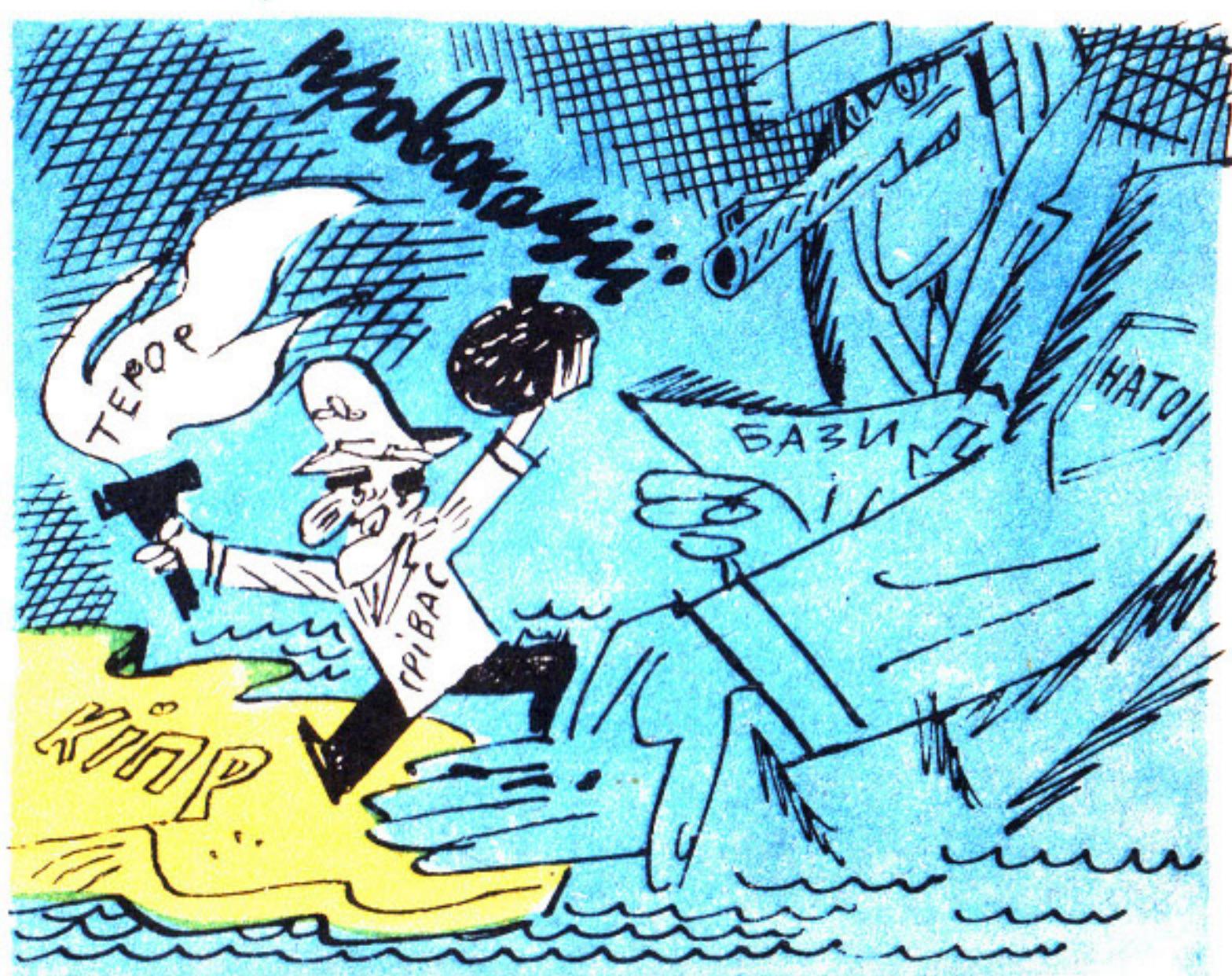
«Стали думати і гадати,
Що за того мужа дать...»

«Понесу я йому їсти,
Нуда-я, нуда-я...»

«Нехай шумить, ще й гуде,
Кого люблю, — мій буде...»

«А мій мілий чорнобривий
До роботи не лінивий...»